

א' ויקרא אל-משה וידבר יהוה א' וקראה למשה ומילא יי' עמיה

א. קהן

ר' טראני

(ה) וַיָּקֹרֶא אֶל מֹשֶׁה. נִכְלֵד בְּרוּתָה^ט וְלֹכֶל חֲמִירוֹת
וְלֹכֶל גְּנוּזִיסָה^ט. קְרֻמָה קְרֻמָה^ט, לְמַן חַבָּה (ח' ८), נְדוֹן
שְׂמִלָּכִי בְּשִׁרְתָּה מְקַהְמָתִין גּוּ^ט, סְנִימָה (סְנִיעָה ז' ९)
וְקְלָמָה זֶה הָלֶן, הַכֶּל נְגִזִיתִי^ט בְּהַוּמוֹת עֲכוּסִים^ט
נְגַלָּכָה עֲלִיכָם צְלָמָן עַרְלָוי וְטוּמָמָה^ט, סְנִימָה (פְּמָה
כִּיג' ז') וַיָּקַרְא הַלְכִים הָלֶל בְּלָטָס^ט (וַיְקִיחָה): וַיָּקֹרֶא אֶל
מֹשֶׁה. " כָּקוֹל כָּבוֹד וּמְגִעַע לְחַנוּוֹ^ט וְכֶל יְסָרָה לְלָל
כִּיו שְׂמֻעָן (מִיכ' - מַחְמָה), יְכֹל הָרֶף לְכַפְּסָקּוֹת כִּים כָּא
שִׁיווֹן וְחַדְתָּה - בְּמַיאָה. אֹוְיהָ. בְּלָשׁוֹן קָרִיב וּבְלָשׁוֹן טוֹמָה. שְׁדָמָה (ל' १४)
בְּסִמְחַלְתִּיל קְבָעָה^ט לְדַבֵּר מְלָיוֹ וְלוֹמֶר דָבָר הָלֶן גְּנִיִּי^ט מְוֹרָה הָלֶן
בְּרִירָה וְבְּרִירָה הָלֶן גְּנוּזָה וְצָמָן יְלָמָר. מְבָרָה מְבָרָה^ט וְבְּרִירָה
א) כָּלִיל יְקֹנֶה הָלֶן מָה וּכְרִילָה, וְמָה נְמַנֶּה לִינּוֹר וְ
לְאַיִתָּה כְּקִילָה וְהָ, מָה נְמַר הָלֶן בְּרוּתָה, פִּי הָלֶן כְּדִיבּוֹר הָ
שְׂמִחָה דִּינּוֹר וְלְדוֹן גְּנָהָל מוֹעֵד, הָלֶן נִין דְּנִינּוֹת הַלְמָרוֹת
צְבָהָל מוֹעֵד, וְנִין דְּבָרוֹת סְכָמָל מְקַמּוֹת^ט: ב) פִּי הָלֶן רִקְ
נְמַקּוֹת דְּכַמִּיךְ זֶוּ וְלִדְכִּיךְ הָיָ וּגוֹ: דָבָר הָלֶן גְּנִיִּי כְּמוֹ כָּלָן, הָלֶן
הָרֶף נְמַקּוֹס לְכַמְּפָעָה וְיְהִמְרָה כִּי, וְגַוְעָה לְנִיאָסָה הָוּ מְמוֹרָה הָלֶן
כְּלָאָנִים, וְנִין נְמַקּוֹס לְכַמִּיךְ זֶוּ הָמְתָן גְּנִיִּי הָוּ אוֹ הָמְתָן
וּכְמוֹ טְלָמְדוֹז מוֹלָז כָּל וּמָמָן לְכַמְּנוֹס נִמְכָה^ט: ג) פִּי קוּדָס
בְּסִמְחַלְתִּיל קְבָעָה^ט לְדַבֵּר מְלָיוֹ וְלוֹמֶר דָבָר הָלֶן גְּנִיִּי^ט מְוֹרָה הָלֶן

לכט בהיר

אור יהודים

א) וַיָּקֹרֶא וגוי. טעם בקבילה, ולפיכך קדיגו נגד, חמורו בזולות כבניהם כי גני מקומות קדמה בקבילה לדיזוג, צמנה, וסמי, והוא כל מועד, ולפיכך מוקין ללמוד הוכן מועד כל מועד. סגניהם שולמו צהובם מה שහן כן הצל מועד. סגניהם שולמו צהובם מה שחל מועד.

אור בדור

א) ומפני קיימת נכס מעלה או צנ'ה. ב) ולכדויס נמל התקיימה. ג) ומפני זה קיינה פקניליה, ולו מיפוי מينة מרע"ה.

ממשׁבָן זֶמְנָא לְמִימָרָה בְמַלְיָא עִם אַלְיוֹ מֵאָחֶל מוֹעֵד לְאָמְרָה בְדִבְרֵר אַל-

לקט בעיר

קריהות", ת"ל וידבר", נדבור שימתה קרייה וכלה נפסקתו, ומם כי הפסקתו מפומנות, ליתן רוח למאה להתזען צין פרטת נפרטה ובין עניין לעניין^๔, כל וומר לאדיוט^๕ כלום* מן סדריות (ח"ט): אליו. למעט לת חכון^๖, וכי יפהך צין נתויהה חומר יג' דברות^๗ נהורנו נטור למשה ונלהן וכנהן נהורנו יג' מיעוטן^๘, נלמוך שלח למחרן חומרנו חלף למשה שילמור לחכון^๙, וחלפו כן יג' מיעוטן, ולדברתו (פ"ט), ווילבר מלוי (פ"ט), וווערטו לך^{๑๐} (פ"ט, כוון פעוטה כי"ב כ"ט), כוון (כ"ד ז' פ"ט), מדבר מלוי (פ"ט), ווילבר מלוי (פ"ט), וווערטו לך^{๑๑} (פ"ט, כוון פעוטה כי"ב כ"ט), כוון (כ"ד ז' פ"ט), מדבר מלוי (פ"ט), מטה בקריהות^{๑๒}, ת"ל קול מלוי^{๑๓} קול מלוי (פ"ט), מטה שמען* וכל יטראלן כל שמען^{๑๔} (פ"ט): מאהן מועעד.

שינוי נתחאות • למדו - חלמו. • שימוש והראים בסיס ישמע. • הדובר. • שומע.

ר' שמי

אין צו אלא לשון

שיש בו חפץ פים (ר' והוא בסוף ס' שו"ת ה
מארב בגולות, עי"ש, נא
רש"י בפ' פקדין (ל"ח,
בום וכסות לילה בלילה
המשכן, השיעית מהזיר
בザעלם והסתה, כדי שנ
דכא וגוי (ישע"י נ"ז, ט
דבר נש, ע"כ א"א להז
גיאות יותר, וא"כ לא יז
יצמח מוה היוק, ע"כ
מאירה לנו האריה המשכו
ויל דמה שכותוב
כמוש"כ (ישע"י כ"א,
שיהה מזורנו ומלבן מ
[בלי שמרם] וגוי להע
בל הפסיק, וכבר הבאנו
עליו הכתוב באילו למון
וכו העתק ר"ב גאון
בבמ"ט פסחים (נ', ב), ו'

זה: ביותר צrisk
לו כיסוי לעולם שאפי'
ע"כ צrisk להיות נקי
ומלבנת בלי שום פני
כמוש"כ (משל י"ב, י"ז
ובפסח המצווה ש
הפסח אפיקומן, כדי ש
כל. וע"כ חמץ אסור
להישאר האור כל השנו

עוד ייל, ביותר:
למה נקרה שמך קרבן?
מצרפה למעשה (קידוש
האריזו"ל, שיש צדיקים
למקומם גבוה יותר, צר
צדיכים מירוק, ועתה
(פקודי, רמ"ז, א) דבגן
ובגן עדן העליון מרעו

ויקרא

לכל דיברות ולכל אמרות ולכל צווים קדמה קריאה (רש"י). הענין, דכל אדם
צrisk לדעת שתוא רחוק מאד מהתורה ומצוות, ואמרigen ביבמות (ק"ה, ב) וכי משה
היה הגון ללימוד תורה מפי הגבורה, וע"כ צrisk קריאה לפניו כל דבר, ליתן לו
עו זומץ שיוכל להתרקרב אל המזוודה, ע"ד: למה אתה בוש לך נבחרת (רש"י
שמעני ט, ז), ה"ג כל בר ישראל נוצר זהה, כמו שכותוב (ישע"י מ"ג, כ"א): עם זו
יצרת לי תחלתי יספרו. וכמו ה там ע"י שהיה אהרן בוש עי"ז ניתן לו עו בקדושה,
ונאמר לו: למה אתה בוש לך נבחרת, שמעתי הפירוש, „לכך“ שביל שאתה
בוש ומכיר ערכך שאינך ראוי זהה, ע"כ נבחרת, ה"ג בכל בר ישראל לפי מה שמכיר
שלות ערכו שהוא רחוק מאור פניו מלך חיים ואני לו שיקות למצות ה, לפיהו
נותנים לו שמיים עוז זומץ שיוכל להתרקרב. וע"ז מרמזות הא' זעירא, כי לפי מה
שאדם הושב עצמו לא' זעירא, כך קוראים לו שמיים בלשונו חיבה ומושכים אותו
בעבותות אהבה להתרקרב.

זה עניין פורים קודם, כי בפסח מתחדשת מלכות שמים על ישראל, ומרומו
בריש ר"ה, למלכי ישראל מוגין מגיסן, השיעית הוא מלך ישראל ומתחדשת מלכותו
בכל פסט. וע"כ בניסן חיש והבא קרבן מתרומה חדשה (מגילה כ"ט, ב), לרמז על
התחדשות העבודה כדאיתא בירושלמי (ריש שקלים) ע"ז : כתחלתו, כמו בתחלת
בנין המשכן הייתה התחלה בניסן, כמו"כ בכל שנה היה המתחלה חדשה, ע"כ בניסן
תרומה חדשה. ובפסח חל מחדש על כל איש ישראל לדברי אנכי ה' אלקיך, שהוא
שורש כל התורה כולה, כמו שכותוב אנכי ה' אלקיך אשר הווצאתך מארץ מצרים,
והקשה הראב"ע למה לא כתוב אשר בראתי שמיים וארץ, ובכראתך במק"א דההפרוש
להיפך, מחת יצאת מצרים אל עליהם אנכי ה' אלקיך, וכך שכותוב: אשר הווצאת
אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים, וע"כ בכל פסח כמו שמתחרשת הארץ יצאת
מצרים בכל שנה בפסח, כמו"כ מתחדש הצוויי אנכי ה' אלקיך, וחלה מחדש מלכות
שמים על ישראל.

כמו שלכל דבר קדמה קריאה, כן לדיבור אנכי ה' אלקיך שחיל בפסח, קדמה
קריאה של חיבתה בפורים, שימושים לכל אחד עו זוד וקדושה ותשוקה יתרה להתרקרב
בפסח [כי בפורים מתחילה הל' יום שקדם הפסח], וזה עיקר השמהה בפורים מה
דמולוי' חזי שימושים אותו בעבותות אהבתה, ואו מתקיים בנו: ישקני מנשיקות פיהו
כי טובים דודיך מיין (שיר השירים א', ב'), פירש"י מכל מיני משטה יין ומכל עונג
ושמחה, כי"ר.

כאיון מוקדר אסיג 34 פוראל זעיגן נ"ז
אגז'ק זעיגן
דאן זעיגן חנא גויגן

בנורווגיה נסגרו אגפיים אחדים, וברוקסן נסגר אגף אחד. אגד' ארג'טום : חונן מלחין וואניאן¹⁵

פרק א'

חודש אדר

חנוך א - משנכנס אדר מרבי בשמחה. חנוך ב - פורים באדר שני. חנוך ג - פורים קטן.

חנוך א - משנכנס אדר מרבי בשמחה

לשונאי ישראל אלא שהקב"ה הטעה להמן שלא יגוזר עליהם בתחלת החידש עד ז' אדר [יום] מיתת מרעיה, ואז ימתין עד עבورو ז' ימי אבלו של צדיק, ובין כך פגע ביום מילתו שהוא י"ד אדר. והיות שנולד מהול בשבת והטיפו ממנו דם ברית למחזרתו يوم ט"ו ע"כ גם שניהם ליהודים אורחה ושמחה. נמצא שמתחלת החידש עד ט"ו הכל שייך להנס. ומימים כ"ג ואילך התחילה ימי מלואים והם ימים שהשלים בהם אבינו יעקב ע"ה שנוטיו כדור שבארתי בעזה"י לעיל בפי ויחי קחנו ממש כי הוא שייך לאכן. נמצא כי רוב החידש בקהושה, ע"כ משנכנס אדר מרבי בשמחה.

דרושים וגאות לד' אדר עמי רנהה

↪ בחודש זה ניכר יותר השגחתו הנפלאה →

ב. וימי הפורים האלה לא יעברו מthon' היהודים וזקרים לא יסוף מזורעם. העניין כי אמרו חז"ל (חענית כ"ט ע"א) משוכנס אדר מרכיב בשמחה, פירש"י, ימי ניסים היו לישראל פורים ופסח, היינו סמיכת גאולה לגאולה אדר וניסן. והנה הפרש רב ביניהם, אם כי ניסן נקרא כך

הטעם שמשנכנס אדר מרבי בשמחה נציר עיון שאין Mai שוא שמשנכנס החידש מרבי ולא די לנו ביוםו של פורים. ואולי לפמ"ש במקומות אחר דודאי הוה אדר מסוגל היה להרע לשונאי ישראל כי מזל דגים לא טוב לנו. ומכ"ש לפמ"ש בפלקוט פ' זו (ומז ת"ח) כי מזל דגים הוא פסק שבט דן, והנה הם עובדי ע"ז מעילם, ואולי משוריה נתכוון המן להפיל פור על זה החדש שהוא מזלו של עובדי ע"ז שבט זה. וכן מצינו בבלק שנכוון לראות הפסגה להזכיר חטאם של ישראל, עפיריש"

ואנו בזה י"ל משנכנס אדר ע"ד שאנו מפרשים משוכנס אב ממעטין בשמחה שהכוונה משוכנס אבינו شبשימים לבתי גואי בעזה ונטולקה השכינה ע"ד ואנכי הסתר. ה"ג משוכנס אדר כלו אמר משנתבטלה ע"ז כי אדר הוא החידש שכנד עוכרי ע"ז מבני ישראל והם שבט דן כנ"ל, ומסתמא ע"י הנס ההוא קיבל גם הם ברצון שהורי אfillו רבים מעמי הארץ מתייחסים, וא"כ הוא ממש ההיפך משוכנס אב כנ"ל. היה איך שהיה החידש ההוא היה רע

טאג און טאג

אוז.ט

טאג.ט

טאג - ז' טאג.ט

טאג און טאג טאג.ט

טאג.ט טאג.ט טאג.ט

המעtin עצמוני, וכי
הרמת הדת או הרבי
ריבן או בשם
בשער כמו מרבה תורו
(שם)
דרשו

ימי קבלו

ג' אחש"ל סוף מס' חמוץ
אדර מרבעין
ח' צ' נסחים היו לישראל פור
מה עניין פטח לבאן.
ציאת מצרים ה' תע
שקב הזה. והנה קבלו
תורתה באונס והכרה
לען שלגולי לפניו ית'
קבלתו בהכרה, מ"
לקבללה מרzon בימי א

החותם

ג' כתיב (מלאכי ג')
שמי שמש
פי' הנה חשבון ק"ס זה
בוחילא ורוחמא ורוח
מן'ם כמו מלאו ש'
סתומה יחשב לשש
גמטריא שם'ש. ומשו
לכינוי ע"ה (כ"ב ע"ה)
הכינוי שם'ש. והיינו
אתהון וחור תמכנו ב
אחד יהיה ידיו אמונה

וזהו עיקר אמותינו, וכותב רמב"ן (שמות י"ג ט"ז) מי שאינו מאמין זה אין לו חלק בתורת ה'.

דרשות ל' אדר דף קס"ב טרי

ריבוי השמחה טוב בשווא עם הרמת קרן הדת

ג' אמרו חז"ל (תענית כ"ט ע"א) משנכננס אדר מרבעין בשמהה, וההפק מזה משנכננס אב. וייל הרצון בזה דכתיב (דברים כ"ח ס"ג) והיה כאשר שיש לך להטיב אתכם ולהרבות אתכם וגגו, ורוד"ל (מגילה י"ב) נתקשו בזה איך ישיש ה' במפלת ישראל ח"ג. ולולוי דבוריhem ייל דהமיעוט הוא טוב לנו לתוכלית אמיתי, יאה עניות לא לישראל (חגיגה ט' ע"ב), אמן כשהם צדיקים בתכלית איזי הריבוי הוא טוב לתקון העולמות, כדכתיב (דברים שם פסוק י"א) והותירך ה' לטובה בפרי בטנק ובפרי בהמתך ובפרי אדמתיך, ר"ל להטיב להם לפרי בטן ובכמה ואדמה, אמן כשאין עושין רצונו איזי מרבהبشر מרבה רימה (אבות פ"ב מ"ז), וכל הריבויים אינם טובים, והמייעוט הוא טוב, ע"כ ישיש הקב"ה להרע, בדרך שרש שש משחללה להטיב לטוב לנו לקיום התורה, בן ישיש הקב"ה להרע תכלית הטוב לקיום התורה. ושני השמחות לדבר אחד נמכוננו.

וע"כ משנכננס אב שהוא זמן שללות הדת בעו"ה המעtin בשמהה, ר"ל שמהים במייעוט, וכל המרבה למעט ה' משוכחה - וצריך לעשות פסיק בין המעtin לבשמה, ר"ל שבשמה וברצון אנו

על שם שבו נעשו לישראל כמאמר חז"ל, מ"מ הניסים ההמה היו שלא בהיקש הטבע, והיה פרטום יותר לפי שעה, ומ"מ אינו מפורסם השגחת תמידיות על כל פסיעה ופסיעה, ולא יגרע מצדיק עיניו, ועל כל הדברים שהם בחזוק יד וחוץ לטבע נשאר לערער להרהור, כאשר הרהור על משה רבינו ע"ה. משא"כ ניטי אדר לא נשנה דבר מטענו, ולא היה שום פעולה אדם ביניהם, והמתבונן בדברים מהחרגת פועדת אהשורש עד סוף מעשה המנגלה יראה בהשגה נפלהה, ובהתגתה סדרי העולם שניגוז הקב"ה מערבת החסמים, כאשר בן הוא פועלתו עמנו בכל יום, אלא אין בעל נס מכיר בניטו (נדיה ל"א ע"א).

וע"ז נאמר (דברים כ"ח י') וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, וע"כ נקרא חדש אדר, כי הוא עשב הנקרה אדר שאמרו חז"ל (ביצה ט"ז ע"ב) הרוצה שיתקינו נכסיו יטע בהן אדר, שבו תחם יהושע את הארץ, שאינו פונהימין ושמאל, ואינו משתמש אלא במקומו, ואינו פורץ גדרו, וה"ג לא פרץ גדרו של עולם, היפך מנין שפרץ גדר נתיבות עולם, ע"כ הרבה בו בשמחה שניכר בו יותר השגחת הבורה הפרטית علينا.

והיינו ימי הפורים לא יעברו מתחם היהודים זכרם לא יוסף מזורם, בב' בחינות, א' שיתעורר כל אדם בפורים וכייר ע"ז נפלאות תמים דעתם והשגהתו, והשנית בפועל ממש לא יעברו מתחם היהודים, שככל דור ודור בן הוא, ולא מעשה שהיה כבר היה, אלא לא יעברו מתחם היהודים.

סדרש שמוא

ציוונים
ב אריבען בענין זום
וועם באת קוויזאטה
באי. שמ"ר טמפל פ' מא"ה
ע"ט הילס רכמי פטימטל
ה' זען מאנומול טמפל
קימן ט"ז:

שינויי נומחאות
בשאיינו שוכן בתרה
נקרא גוף. נמוי...
בתלמידו תורה... וכ"ז
כלל נמי (טס מי
שאיט הרדי...) מונחים
קספה... ובלטוטה כי
ובכמ"ל פ"ל... בוגר
להקב"ה. גמ' כל
רכמן... והרי זה גוף.

הפקחים ישראלאן

מִשְׁנָה בְּבֵית הַדָּת וְבְבֵית הַלְּבָד

וכוונת, זה שנקה מר חלו מלהל מועד צחינת מטה בפניהם עמדו צחכל מועד להמם צחפה, ולכללות צני יטלהל דבר תליכם חדס כי יקלריך מכם קלען לך', לך לומר טיכו סוג ומוקס פפני עמדו לכללות כתם, ולו מוחל חדס מריחוק יוכל נתקב מכם קלען לך', וזה צדינבל טלה למכח עס מוחל חדס כי היינו בס טמס, כי הס מהל טימטכו עס מוחל מהז או כס ולצפס לנוות ב' כולם, וזה טהוממי תקנינו קראנץ וככז.

7 עוד יט לומר על פי זי'ויל דCKERפֿא מורי →
מכ שמלמו חכמיינו ז"ל (אבות פ"ז) צכל
יום צה' קול יוניה מכה מלוב ומכליזת וכו'
ממה נפקח חס לי היפך טיטמן טוס מלס

גומן לתולדות

שני משבצות נפרדות, אחד לאנשי החומר אחד לאנשי הזרה ודרעת, אשר נקרא משכן "העדרת" אורתיות "הדרעת", שאנשי הדעת צעריכים להיות נפרדים מאנשי החומר.

(י) מחשבה נקרא אמירה כנאמר ויאמר
ה' אל לבו, והחפלה הוא עבודה שלבב,
שהוא עניין מחשבה וכוננה ובחינת לאמר
וזאמרה, והקב"ה דיבר אל משה אשר
ללאמר" הינו עניין התפלה י希י" "מאhal
mu'oud" שהוא מקום מיהוד ומופרש מהקהל
ההמוניים, ולהכליל ישראל אמר "אדם" כי
יקירב מכם, דיבר בלשון נסתר, שהבני עלי'
ותוואר אדם הוא מרוחק ואני נוכח עם
ההמוניים רק אחר שנתחברו עם הבני עלי'
ותוואר אדם, או יקרב מכם קרבן לה' לחתוך
גם אתם לה', וזה נאמר תקריבו את קרבנכם,
בלשון נוכח לכולם ביחד, דזהו אחד
שנתאחדו ההמוניים בחינת חומר עם בחינת
אדם וצורה, ומתווך קושיא ד' ר' ז' ח' ט' י'.

ב' ממכ לי ג' פטעמיס מן, דכווי לי' למימיל
כ' יוקלייך זקל ווילן קלען ז' וגו' (ז')
ועם צוא לרטזן חכמיינו ז'ל (תמונה כה) וכו'.

אם נמנם קוטייל י' מחלמה טלית לנוכח ומחל כך
לנוכחה נלההך לי לדחתני פמוקוס טומל
וילך עי' ש"ב) (א) ציהר (תחלים לבר) על זמת
ימפלג כל מסדי וככו', (ט) זהב שנמלט (שומות
לח) חמוץנו מכאן הצעות ב' פעמיים, ה'
ההנני כהומלה, וב' להנני בדעת חמינה מטה
וככו' יטו"ב.

ובזה יזון ויקירן של מפק ויזט'ר כ' חלוי
ממכל מועד למם, ו) ר' לומר כי
תפלת טבודה בצלב נקלע לימייה מהנצח

בגמונן מקליגנו מה

כמייב' סטטס וויקילנד
ב' צל ב' וג' ח'ופכל
א' מטטס ווידצל ג'ולו.
א' ה' מטטס מלחכל

הממל ומחמל כך לממל

טוטן דיבוכו ומליכתו

אָס כֵּי יְקַלִּיט וְגוֹ'.
יְקַלִּיטוּ מֵת קֶלְגָּנָס.
אָס כֵּי יְקַלִּיט, וּמְסִיס
בְּגָנָס.

אכ' פָּכוֹת כָּלְלָה מַחֲלָה
בְּזִים כָּלְמָן מַקְלִיבָנוּ וְגַוּ.
מַחֲלָה בְּכָלְלָה, כִּי בְּכָלְלָה
וְלַרְצָתָם חַמְמִינוּ זְלִילָה.

ז' ברכו כל מעשיו
יתברך.
ולין ה). מן הבהמה

(ט) מושבן מושבן בני פעמים, לפי שצරיך

ג'נ'ג'ן

Life on the Pine Tree

תולדות

זיכרא

יעקב יוסף

לגדיו יכו, ולע' טצדת דה מל' נא, מTEL ללחימתנו וכו', מה דמייתה בר כויה, קדמיהם צר' קרלהט לי' זוקרא כה' וחתניין פרוכתמו וכו', נטול מתקליהם בנהדי' כל רזון דילמה וכו' יטנו' ט' כויה נקלעה מוליך וקליא' צכל' ברמייזו, ווחמלר בר כה'מו וכו', דודענו' נא, (ו) מא' טהיין כן נא' לא כה'וואי השונכ מככלו' נטען' כוין לוועל מא' טבר למל' נט'.

כמו ששמעתי מהרב המגיד (זהלים לב)
אל McCoy כמוס כפוץ היהizin כzion גמגַג
וילמן וכו', יי') כי יש ג' טוויות צמוס, ג'
כידוע לנו מעתנו דרך כתול, ג' על ידי
ממג ולסן, ג' על ידי מג ולסן מלידעך סר
לודווילט טומל וכו' ודפמ"ג.

גוזם לתוכדות

הتورה הקדושה מתגלה בתחלה ברמז,
וכשרואה שהאדם מצטרע להשיגה אז תגלת
לן כל סודות התורה.

(יג) כאשר לא להזכיר הרוחני התשובה מהבת קול או חשבים שאלוי הרוחניים הם איזה מלה שחוורה, וכן במקומות למטה לב ולשוב בתשובה הם הולכים אל בית הין להפיג צערם.

(יד) יש סוס הולך כראוי גם ללא מתג וורסן, ויש אשר רק במתג ורסן הולך כראוי, וסוס דיוותר גרווע הוא שעל ידי מתג ורסן שרווצים להובילו הוא אדרבא הולך בדרך עקלקלות, כן החרהורי תשובה גורמים להחמנוני עצבות ולהתרחק עוד יותר מהמורה. (מהרב המגיד מ"מ מבאר).

בכלוון כהה הָסְכִּים כַּן לְמַה יוֹמָג צָמֵת קָוֶל כָּלְלָה,
וְלֹא הַפְּנִיל שִׁיטְמָעַת הָסְכִּים כַּן מְלֵי טַעַמְמָה לְהָ
לְטַעַמְמָה, בְּלֹא יְהִימָּל מְלֵזָס שְׂכָמָן יְדוֹנוֹ הַמְּנוֹו
כְּנַצְיוֹן כַּטְקָה, וְצִוְּהָר כִּי לְמַעֲלָה חַיִן חֻוְמָה וְלֹא
לְצִדְלִיס לְהָקְ מְוּלָס כְּמַמְתָּכָה, הָסְכִּים כַּן מְכַמְּגִיעַ
לְהַדְסָס כְּרָבוֹוִי כְּמַטְוֹזָס כּוֹחַ מַעַן כְּכָלוֹן וְכַ'ו'
וְדַפְּמָה", כְּרִי כִּי הָסְכִּים יְמַכְּזָזָב לְמַמְוֹת קָוֶל
כְּקַרְיָה וְכְכָלוֹן הַפְּנִיל נְכָל הָסְכִּים שִׁיטְמָעַת,
וְסִינְיוֹן כְּמַמְתָּכָה.

אמנם (יח) הָס כוֹה כֵל דעת לכזין זָכוּר
במחלוקת כוֹה קָל בכלוֹן, וכזאת קָול
ממנו יתגער נְגֻמוֹן עַל יְדֵי בְּמִפְּשָׁטוֹ
בְּעוֹלָמוֹת נֶעֱלָמָה לְמִגְעֵט לְמִחְקָת מָדָס זָה, וַיְנַטֵּ
חָזֵן לְמִזְ�מָע גְּלָמוֹדִים לְצָמוֹעַ וּלְעַמּוֹת, חַזְיָה יוֹסֵף
כ' זְדַר טָמוֹן לְזָה יְמִינָג זְדַרְלִי כ' כְמוֹ
צְנַחַם (תְּהִלִּים כה) מָוֵץ וַיְצַר כ' עַל כֵן יוֹלֶךָ
חַמְלָיוֹת זְדַרְלִן, וְכַמּוֹ טְכַנֵּב נְסָכָה מְשִׁפְנִיס ۶۹
גַּט (יב) מְרוּיִתָּה קָרֵי בָּגָל יוֹמָה בְּלָמִימָוֹן

(יא) אם הוא בר דעת להבין שההורה
תשובה הבאים בלבו הם מהכוון, והכוון
יוצא כביכול מהקב"ה בעצמו ומפתש
בכל העולמות עד ש מגיע למחשבת האדם
זהו שנותערד מוקול הכוון, או יוסף ה'
לדבר עמו ולהורות לו הדרך אשר ילך בה
רבמישל המורה להלן

(יב) יורה חטאיהם בדרכם, הכוונה לאותם
הרצוים להטוט אוזן, ובזווה"ק מביא משל
להאהובה עם מעילות גדולות שהוא מושתרת
ואינה מגלה עצמה רק כשרואה שאוהבה בא
ומשתוקק לראותה או מגלה עצמה קצת
מאחורי הוילון באופן שלא יראה אחרים
ומוספת תמיד להתגלות אליו יותר ויותר,
וכשרואה שאחוב אותה באמת או מוספת
לתקולות אלו ומולבָּה לו רל' מסטורין, בנו

פרק ו'

כמיג ויקלח צו"י, ומכל מזען כמי' קלה גלה ג'.

ו"י"ל צוה, לאנה מולה זו מולה (מגילה ט' ז':)
על דרכן (בראשית א' ד'), וילם מלכים מם
המלך כי מוג, ומין טוג מלך מולה (ברכות ה' ג'),
ולך מלך מורה טביה צמימת למורה למאי
ויקרלה צו"י תעיר, טביה מולה על צ' נוטות
שבאיו מלךון ולמלך ומל' ז' (נדירים ל"ת), וסיה צהס
יו"ל דכrollers. וסיה צממס כתייב (שמות ב' ב')
וממלכה מוטו כי מוג, וסיה צאוח עטמו טין
המלך, וכפליות לט"ז צגממלן טפיה כלו
מלך, וזו מולה, מהמת שטאוח קבל כל המלך.
וושׂוֹט טרומו גס כן ויקרלה חל מסה, כיינו
מלך מלך מטה טקיה צמימת הקטולע עטמא, י"ל
ויקרלה צו"י תעיר לימרוון המלך מן המזך
קחה לחט ב' י"ז, וסגן.

עדות יי"ל ענ' דרך לדימוי כמלך (ויקרא רבה א' ח') מסקן ונכינו וכל קוקניס מלכו עדליין הן לנו יודיעים מי חייל יומל לפני האמוקוס גלוון סול, עיין תחול חמיש. ויי"ל כיוון טבולת סי' מודפסים זיקרנו לאס ד', ומזה טיס עניינו מלהוד מכל פהדות וכו' (במדבר ייב ג'), מהמתן כדעתו טזווולתי הליו לנו יקלט בקצ"ה, ישעל כן ויקרנו מל' מטה, כי מהכון למ' דכם מפל לום ועשיה נ"ז ט"ז).

דוזח י"ל רמו אל ה' זעירו צמיכת ויקלח,
שינו במדח נחלס מודל נא מודדין לו

וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ יִצְחָק
לְאָבִיו וְלְכָל־**עֲמָד** תְּהִלָּה
בְּעֵדוֹת**מְנֻגָּשׁ** כְּפָרָה
בְּעֵדוֹת שְׂמָחוֹת.

וְיַיְהֵל זֶה צָדְקָתָר לְמוֹ, עַל פִּי שְׁשָׁמְנָתִי מִן
אָאָז וְלִילָה הָה עַל הַגְּמָרָה (אבות פ' 11)
מ"ב) בְּכָל יוֹם צָמַת קָול יוֹמָת מִנְחָה מָוֶת וּכְוּ,
וְקָטָה מִמָּה נְפָקָר, וְכָנְדָה נְדַפֵּק טָהָר בְּסֶפֶר
הַקָּדוֹשׁ תְּנוּלָדּוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף (בְּפִרְשָׁתֵינוּ),
וּבְיאָר הַזָּא ז"ל לִי צָמַת קָול סָתוּל הַלְּטוּלִי
מִזְוְצָה טָמֵנָה לְמַדֵּס צָלָל יוֹסֵף, וּמֵי שִׁיטָה נָוֶה
לְעַמָּה מִיקְרָב כְּבָדָל נָוֶה אֶלְתָּוָר מִזְוְצָה מֵי מַבֵּין
קוֹמָה שָׂאוֹ מִן סְכָלוֹר שְׁמַכְלִיוֹן שָׂוְכוֹן צְנִים
שְׁוֹצְבִּיס (ירמיה ג' י"ד), וּמִיד מְפַקֵּח צְמַעַתְּיוֹ
וּפְצָצָקְבָּה אַלְמָה, הַלְּגָלָל מֵי שְׁלָחָן זֶה דָעַת
הַיְיָנוּ מְרַגִּית כָּלֵן צְבָהָרָאָר מִזְוְצָה שְׁכָנָה נָוֶה
וּמִלְּגָן פֻּוָּה מְלָיוֹת כָּלֵן.

וזה י"ל שלומו לט"י צפיפות הפסיק
ויקלט, כיינו ממה שקורלין ומילויין כל
IOS שאות הרוחני מוכנה, חל מטה, רק חלוי
מגיעה קולן, כיינו מי שאות נצחים מטה קו
סדרת (ליקוטי תורה פ' שמוח), חבל כל שאל
ימרhn כל שאלנס נצחיםatum געם נס יטמעו כל נס מה
קול סכלהו, כי היו מציט על נס נס סדרתול
מצונח נס נס, ורק נס.

עד י"ל ויקלח ה' מאה. ונקליט הפסוק
 בראשית א' ח') ויקלח מלכיים מהו
 יוס ולמונך קרא לילה, וידוע קוטט
 סוס"ק (פ' בראשית דף י"ז ע"א) במלל מהו

Digitized by srujanika@gmail.com

וְאֵלֶּה תִּשְׁמַח אָמֵן וְאֵלֶּה תִּשְׁמַח אָמֵן

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱռավարություն

וְאָמַר אֶת-חַבְנֵשׁוּ וְאֵל
יִעֲרֹעַ יְהִכּוֹן
בְּאֶת-חַבְנֵשׁוּ וְשָׁכָנָה
וְקַבְלֵנוּ אַוְפָנָן מִן
גַּרְאָבוֹן בּוֹכְרֵי
תְּקַפִּיָּה קָהָה קָהָה
חוֹלְקִין בּוֹכְרֵי

קכ"ג): (ג) ואגירוד
וונתכלקה ממכנו זכ
(ג"ר – פולמן): בקמפוס צי'
 לר' לוי נינה (לוי): טלה
 מע' (ז' אוניב' סטטונ'':
 מרכז חווים (עטפי

ונגו' כי צוק מילא
ומני מתה ליה גו'
טיכס או כמתקננות
פי כן זולם זכות נ'
ט' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'
מט) ג' ראנוב

כזה בנצחנו. עוד
לעטנו צח, ורץ' ל'
כי כזה מיפה רה
כונת הקדש זו י
ולג ספוק לומ
כונת לומרנו יתך

כב) פילוט חפילו לא
כח, ומה צהמם חפאל

הִא אָנָּא מְאֹית וַיְהִי מִמְּרָא רַיִן
בְּסֻעַדְכֹּן וְתַחַטֵּב יְתַבּוֹן לְאַרְעָא
דְּאַבְּהַתְבּוֹן: כְּכֶם וְאָנָּא יְהִבּוֹתְךָ
חִוְלָק לְדַר יְתַחַר עַל אֲפִיךָ דַי
גְּנוּסְבִּית מִידָּא דְּאָמְרוֹתָה בְּצִלּוֹתִי
וּבְכִבּוֹתִי: אַ וְקָרָא יְעַקְּבָּתְךָ לְבִנְךָ

הנה אָנֹכִי מֵת וְהִיא אֶלְהִים עַמְּלָם
וְהַשִּׁיב אֶתְכֶם אֶל-אָרֶץ אֶבְתִּיכֶם:
כִּי וְאַנְּיִ נְתַתִּי לְךָ שָׁבֵט אֶחָד עַל-
אַחֲיךָ אֲשֶׁר לְקַחְתִּי מִיד הָאֱמֹרִי
כִּי בְּחַרְבִּי וּבְקַשְׁתִּי פְּרִיעָרָם וַיַּקְרָא

ב' טו

ח'א): (כג) זאנַי נְתַחֵי לֶךָ. לְפִי טַהֲמָה * טְרוּה
לְכַחֲנָסָק בְּקָדוֹשִׁי וְגַס * חַיְוִי^ט סְכָס (ג'ט), מַהֲמָה וְוַהֲפָעָה כ'ג^ט)
שַׁמְקָנָר בָּבָה, וְלֹהֵז וְזַס סְכָס (ג'ט), מַהֲמָה וְוַהֲפָעָה כ'ג^ט)
וְלֹהֵז עַלְמָוֹת יוֹסֵף הַצָּר כְּנָלוּ וְגַוי מַמְלָאִים קָבָר
צְבָס: שְׁבָם אַחֲרֵךְ עַל אַחֲרֵךְ. סְכָס מַמְמָה. סִיח
תְּסִיכָּה נְלָקֵח^ט לְמַהֵּד וְתוֹרָה עַל לְחִיךְ (ט'ה): בְּחַרְבִּי
וּבְקַשְׁתִּי. מַסְכָּנוּ שְׁמַעַן וְלוֹי הַת הַנְּטִי סְכָס^ט)
וּמְכַנְּסָוּ כָּל סְפִּיזּוֹטִיכָס לְסַדְדוֹג לְכָס וְחַגָּר וְעַמְקָר כָּלִי
מַלְחָמָה כְּנָגָן (ט'ה), ד'ג^ט) סְכָס לְמַהֵּד כָּוֵה כְּפָרְלוֹס
סְוִיטָלוּ צְנַי הַלְּקוֹס (ט'ה), וְסְכָס לְמַזְוֵן חַלְקָה כָּוֵה
(כְּתַרְגוּמוֹ) וְסְרַבָּה יְתָלֵוּ דּוֹמִים סְמִקְרָה (הַיְיָ וְיָא^ט)
כִּי תְּסִיתְמָוּ סְכָס^ט), מַטִּים שְׂוִינְיוֹ לְפִנֵּי לְמַלְקָס,
הַלְּחַלְקָה סְכָס^ט) (ט'ס ט'ח), דֶּרֶךְ יוֹלְדוֹ שְׁכָמָס^ט) (וּסְצָט
וְט^ט) יְתָם חַלְקָה, לְעַבְדוּ סְכָס לְחַדְמָה^ט (ט'ג ט'ט): אַשְׁר
לְקַחְתִּי מִיד האַמְרוֹבָה. מִיד נְטוּ שְׁעוּתָה^{*} מַנְסָכָה
הַלְּמָרְיוֹ (ט'ה), ד'ג^ט) סְכָס נְדָחֵז צְהַמְרָיו פָּיו:
בְּחַרְבִּי וּבְקַשְׁתִּי. סִיח חַמְמָתוֹ* וְתַפְלָלוֹמָה^ט (ט'ג

שינוי נושאות א' אויה טורה. ואנו גם אנו... שעשה... חכמה ותפלתי.
וב"ז). ולפי"ז יקיא פ"י כי, לקחתי מיד הלה מרלי טכס,
מלחק וככ'ל, ורק ככ' נצוו לנו ידי מזוז סיפר זכריה, כי מז
ווחפכול נומר הקונוס לדין כי' צרכי לסתות צעינוי בזיכורם
ונפק, ה"כ ממנה גזולה נמתה לך (בד"א): מג) ופייכ"ז
כל'': מד) פ"י רצ"י מהלך נס סמס נכסמי מוויכס
וכולם צלים מהל עכ"ל, פ"י ילמו ויטלו כולם ח'ץ לח'ם
ה' חמת עכ"ל: מז) דיחלו לדין ה' מל' צב' ח'רלי מז'
ו' יהו קנייתך: מה) כי פ' לא מורות ומפלתו לנו על עזמו

אור החיים

וּמוֹמָנוֹ וְכַשִּׁיגْ וְגוֹ' כְּדוּעַוְוְ שֵׁיכָיו נֶפֶקְדִּים לְאַזְזֵל
תְּצֻוָּסֵם צְלִין סְפָקְ זְדַבְּלִיְיָ וְדַקְדַּקְ לְוָמֵר הַלְּזֵן

אור כהיר

מימטו לוחץ מכס. ק) אין יכו אין לה יכו. כא) ולו חמר להרן כינען.

עקב אל-בָּנִי וַיֹּאמֶר האֱסְפֵּוּ וְאַגִּידָה
לְכֶם את אֲשֶׁר-יָקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרִית
הַיָּמִים: בְּהַקְבִּיצוּ וְשִׁמְעוּ בְּנֵי יַעֲקֹב
שִׁמְעוּ אֶל-יִשְׂרָאֵל אֶבְיכֶם: רָאוּבוּ
בְּכָרֵי אַתָּה כְּחֵי וְרָאשֵׁית אָנוּ יִתְּחַ

לקט בעיר

ולפעיל צוותוי כמו מרכז וקצם צייל חס מלמלה (במ"ח), וכגמ' ח"ב: וכי נמלטו ונΚקעמו לךם ואלך בכיר נמלמר (מ"ט) מ"ד) כי לנו נקעתי הרים ומולכי לנו מושיעני הילן מורי ז' מפללה קעתי ז' זקעה, ופלייט ז' זמפללה זטמאפללה יעקב עלי גנוו זוכלה נקנות הבכורה מעוז נחפללו עכ"ל, נילאה שרתץ ז' מפללה לעת רוז' זמה טהרלו דבְרַתְהָדְבָרִים ז' פערMISS מלווכ' לוניס (טשי' ז' כ"ג), וליהין לוניס (ט"ט): יתר לי מפללה זוכקה סייע זן, גט לנו לריעו זלקם הבכורה נמפללה, לנו אחתפלל נתקב"ס טיניגיסו יימכממו זטמאפללהות ליטול הבכורה מעוז וענמה לנו נקעמו והכממו וגטלו, וזה טמאל כלהן קייח מלכמו (בד"א): א) כי לנו זטמל זכונמו מה טהלה לאס נכלומי, כגון ייך געולף ליביך וכו' זטומ' יטאנן וכו', טהון וט מלירית טימייס נזוס מופן, לנו זטמל זטמיט כס (רומב"ז): ב) כס צעל בכו ניקרע לרשתם חזון כמו טטטט הטמאות כי טוב להשתטט חזון זט מיטו קה לרטען, טהט הטט נטורי סיטה זי זוס (מ"ל): ג) כן נקלה הזען זטט מיטו צעל הדר (במ"ח):

ב' טז

ממרותיו של הילמן (עמ' 21), ולפחות חוויתו מזכירה את הילמן במאמריו על אוזני כהן (עמ' 22). מכאן ניתן להבין את הטענה של הילמן כי האוזן היא איבר אינטלקטואלי ותאולוגי, ואינה איבר סomatic בלבד.

טהה זו כוכב נז' זה מלכות וכו', וכך נ└ר לעם למכ נ└ר מלך מלך פי טויס חמל טירד פְּרָטְפַּרְטִי כמושג נז' צוכ. ווונקלוט כסופי להזירה בתרגומו והמל תלה חולקין וכו'ץ). עוד לרייך לדעת כוונת הוממו פהו כמיס היל הומת. ורק ז"ל פירוט על מלך פחמת כמיס נז' היל חותר נם יסוי נך סיטות ומכ כו ספה לי עליות מטבחנו וגנו. ועודין ליכין היל למודיע נמך לה כספיק נומר היל חותר לי עליות מלך שפחים כויה כינוי לעונן^๔) כויה כוכבו. עוד הוממו כמי ווילטיט הווי מסק פון דעטו זא, וו"ל היל מרנו (ב"ל ג'ח) כי קודיוו זא כויה טיפח לרהטונכ, ועודין ליכין היל חותר נמך כויה כוונת כודעא זו לרהטונץ). עוד למכ כפל נומר כמי כוונת כודעא זו לרהטונץ). עוד נוין לדעת ולה כספיק נומר לרהטיט הווי. עוד נוין לדעת כוונת הוממו יתך פלה ויתך ער. וכז"ל (פס) הוממו

אור בהייר

(קב) פירוט הפלין לדברי ר' זעירין היה לומר טעם גמיהו כי נזעך שואה מהן חנויותם, סמפני שא郎ו יונכיה לנו מלי וו וו, ומה שאלמי הצל לחתמי וגוי, לחיו נמיים טעם נימיגמו, הילג מלחה מקסן גליהא צכס מלצער. קג) וכי גאלומ מעטיאו כוּה גאה, ומזה שאלמי הצל לחתמי וגוי, לחיו נמיים טעם נימיגמו, הילג מלחה מקסן גליהא צכס מלצער. קה) ולפ' טען עטמו.

בכמו שאומרים (קדמת מיל) 'ממקומו הוא' כברחמים לעמו, יומעדר מסעד עליון הרהך לבתינה גדרה כמו שנאמר 'הכון מהלך מאחיך'. ואולם אחיו הקטן יכול ממנה רוחך ורעה מלא חגוות, פרוש הוא יוציא כל הניתן הארץ שפלו בין העובי כוכבים יי', על ידי הצעמה הגדלה שלמה, מקצת נרהי ישראלי (עמ' ט ט יי', בונה ירושלים ה" (מאלט קמ' ג). והבקב

האָסְפּוֹ וְאֲגִידָה לְכֶם אֵת אֲשֶׁר יַקְרֵב בְּאַתְכֶם בְּאַחֲרִית הַיְמִים. יְבָאֵר וְעָזֵב
בְּפִי מָה שָׁנַחֲבָאֵר בְּפִתְחוֹ (ט' י' ٦) **מְשֻׁכְנֵי אַחֲרִיכֶם**

- ביאורי החרפדות -

להלושים ועל כן נקראים יהוא' בלשון נסחא, ושם אין דינט'
בז. גרמו בדברי יעקב ייגדל ממנו על בחינתה הגדולה, שהאי
המשכת חסדים בחינתה הגדול מאהיו. וכל זה מדבר
במכלול הדzik' שהוא בבחינתו מנשה. כת. רמו יעקב בדבריו
על מדרגת האזריך שהוא בבחינה אפרים, שמעלותו היא זירען
והיהיל מל הגוים, שיתמאל מכל והניצוצות שיוציאו מן הגומן
כט. ושם נאמר (פרק ו) זיהビותם אל הר קדשי ושמחותם
בבית תפלי. ל. ומפניים הכתוב עדר היישרל יכנס. הצע
כי הගאולה תלויה בליך ואיסוף הניצוצות הנידחים ומפוזרים
בין הגנים.

זולתוֹם, וְהוּא בִּבְחִינַת שׁוֹאֵל שָׁפֵל הַגָּנָה שֶׁלֽוּ (כ"ג
ד"ב). וְזֹה שָׁנוּאָמֵר (טיט"ט ז' י') "הַשְׁמִיעֵנִי אֶת קָוָלָךְ
כִּי קָוָלָךְ עֲרָב וּמְרָאָךְ נָאוֹה", פָּרוֹשׁ אֶם קָוָל פְּלַתְמָךְ
הָוּא בִּבְחִינַת 'עֲרָב' בְּחוּבוֹ פְּגַל, עַל יָדֵי זה
'מְרָאָךְ נָאוֹה' לְהַתְּקִבֵּל פְּלַתְמָךְ בְּרַצּוֹן לְמַעַלָּה מִזֶּה'.

הצדיק שבבחינת אפרים הוא המוציא הניעזות מביצ' הגאים בהבנה לא-אולמה

והנזה זה קרמו בדרכו יעקב גראטוי בני ידעתן
גם הוא יריה לאם וגם הוא יגלה, פרוש
ששהוא בבחינת צדיק בזה הופיע טובות לאם
ומחפכל עליהם, ועל ידי זה הוא יגלה, הוא
רומו לעולם הפטורי אשר שם רחמים גדולים,

- ביאורי החרפדות -

כא. מישרתו' ה' העוברים אוחו כראוי, כל אחד שואל טובות
חייבו להטיב לו על ידי תפלהו ומעשיו הטובים. כב. שואל
חייב גם על האונסים, מפני שהוא משתמש בחינם וכל התנהא
שלו. והרמז כאן שככל הנאהם של הצדיקים היא בטובה ולתמת
ולזה כל חפצם ומגמותם. כג. אימתי' מדריך נואה' לקבל
תפלותיך ברוחמים, כאשר קובל' בחפילה הוא ערב', בערכות
כל אחד עברו חבירו. כד. זהוא היה לעם, הינו שכל יכול
הוא بعد העם, להשפיע להם ולהתפלל עליהם. כה. זוכה
למדרגת בחינה ('זוא'), ועוד מודרגה בחינת 'יגאל', בדלהן.
כו. 'זונא' הם העולמות העלונים שאין המתחווים יכולם

—**צינוי החקידות**—

אתה אל אחת בקורסים והיה המשכן אחד, כי על ידי האתורה
דילחמתה באחדות עם כל אחד ואחד מבני ישראל, והוא מעריך
גם כן למלחה היהוד, יהוה המשכן אחד, פירוש שיטפון
הברון אהרון ברונא ברבר מצרים

הם הצדיקים המשרתים באמת, כאשר שואלים וմבקשים זה עבור זה ומזכה לטובות חבריו, אז מקרומו הוא יפן ברחמים :

ודראה עוד (פל' וקאלן ד"ה ויטו הכהנוט): וזה פירוש משרחין שואלים זה להז וכור' מקומו הוא יפן ברוחמים, פירוש המשיחין הם הצדיקים האמתיים עובדי ה' באמת שלא על מנת לקבל פרוס לא בעולם הנה ולא בעולם הבא, כי בזה עודנו עובד את עצמנו, אך המשוחחים באמת ועושי יתרון טהור שמו באמתם הם מצפים רק לדוממות הבורא ברוך הוא, לה' הם שואלים זה להז, שואלים בתהוניות ובתפלה לזרות טوبة חברינו. להז אמר לשלן ממקומו וזה יפן ברוחמים, שמונדרים הרוחמים הגודלים מכחן עליוין. ולזה אמרוים דבר ה' בקדושות כתר בתפלה מוסף, שהוא בחינת תוספות, להביא השפע מחד לעלון להוטס השפעות טובות על ידי גודל החערורה האבח רועים, כמו שאמר דוד המלך ע"ה עתחה שמחה בלבי מעת דגנס ותוישם דברו (פאלט 6). וזה שיק' בכל עניינים, כי גם בתורה ותפלה צריך להיות מגמת חפצ'ן לראות במלעת חברו. וזה פירוש וייחיו הכרובים פרושים בכנים למעלה', רומו למעלה התפללה, כמו שנאמר (עמ"ה נ) 'ובכפרתכם כפיכם' וגוי. סוככים בכניםיהם, להגן בתפלתם ולעוזר וחומים על ידי זה. יפניהם איש אל אחיו, להסתכל על תוכת חבריו כו' נל'. וזה שנאמר לעיל בפרשא 'מ'קבילות הלולאות אחת אל אחת ויתחבר את היריעות

בתוכנו אהודה הבורא בורך הוא אמן.
ו' ומעורר חפץ עליון הרמו לבחינת גודלה כמו שאמא
'הבחן הגדול מאהוי'. ראה בוחרם פמי קמאנ': כה
גדול ולחטא איקרי מלאן ה' צבאות, מושם לאיי מסטנץ
דחasad, מהו חסד, רחמי גו רחמי, ובגיןך כהן לא אשתח
מסטרוא דרנייא. Mai טעמא זכה כהן לחסד, בגין היראות. ה' צב
ההוא בכתיב (פאלטס ק' י) 'וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיך'
-כהן גודל שלמות נקרא מלאן ה' צבאות, מפני שבא מז'ן
החסד, מהו חסד, רחמים בתוך רחמים, ומפניך כהן לא נמניא
מציד הרין. מה הטעם שזכה כהן לחסד, מפני היראות. וזה
שנאמר ווחסד ה' מעולם ועד עולם על יראייך.
ו' על פי מה שנתבאר בכתבוב 'משכני אהיריך נרזצה'. כי
כתב ורבינו בשער התפללה (ד"ס ממי נמאן): וידוע מה
שאיתא בוגרא שיש במיini משכירות, הא' קורא לה והוא בא
וה' חביב היכשה במקל והיא תבא. ועל זה אנו מתפללים שיתים
משכית החסדים על ידי בחינת קורא לה ההייא באה, על
דרבי תורה כמו שנאמר 'משכני אהיריך נרזצה', ולא על
יסורים חס ושלום בבחינת היכשה במקל. וזהו שאמרם ימי נא
מתקדט) 'משון חסר ליודעיך' הם בני ישראל, אל קנא ונולד

נסתלקה שכינה מיעקב בנטעיב על הגלות או יאמר, האספו לאגדיה לך וגו'. פרש רשי', בקש לגלות את הארץ ונסתלקה ממנה שכינה. לובין זה, הנה בשעתו את עצמו להסתפל בכל דור ודור מה שיעבריו על בני ישראל עד ביתא משיחי, וראה באך תגולות המור ובתשבות הנזרול, הנה מזוה נטעב אל לבו מאר ונסתלקה ממנה שכינה בעבור העצויות. אך השבטים נחמו אותו ופקחו ואמרו ישמעו ישראל ה' אלהינו ה' אמ' (לט' ו), כמו שפרש רשי' בפירושו, ה' שהוא עתה אלהינו, לעתיד יהה ה' אחד ושם אחדיש, כי ארייך להיות שמח בזה בפה שינה לעתיד בהגלה ה' אחד לכל הארץ, ביטוס נחוא יהה וגו' (טל' י' ט'), וילכן אמר הוא ברוך שם בבוד מלכותו לעולם ועד' (פמ' ט), שינה בן במתה בימינו. אמן:

ברואה, פרוש אנו מתקפלים להקדוש ברוך הוא להמשיך אותנו אליו במדת החסד ואנחנו ברואה אפריל, ויבי בענין קניון משיכה הוא שני אפניהם, הראשון הפשחה במקל והיא פבואה, והשני קוראה לה ויהיא פבוחנת הפשחה במקל הפה כבר לאינו והצלנו בלבך הגלות המרי', אך אנו מצפים להיות תגאה ויישועה באך הפשחת בבחינת קוראה לה ויהיא באיה. וזהו שאמר יעקב אבינו את אשר יקרה אבתם באחרית הימים, שהיה מתקפל על אחרית הימים קדם בבית הגואל, שאין בנו עוד כה לשבט תיסורים מפברך הגלות המרי', הנה יקרא אבתם בקריאה בעמא, ויהינה הפשיכה אליו בקריאה, והיא בבחינת הצעת ולא על ידי יסורים מס שלום, אז השיבו ה' אליך ותשובה' בתשובה שלמה, 'תقدس ימינו בקרם' (טל' ס' כ):

๔ ביאורי החסידות

באה, באחרית הימים אורך השבוד והגלות שבלו בבחינת היכשה במקל. לא. שפה ברוח הקורש את הצורות והמוראות אשר יקרא אותם באחרית הימים. לא. שאין שכינה שורה מחוק עצמות (פס' ק). לא. לשון רשי': ה' אל הילינו ה' אחד - ה' שהוא אלהינו עתה ולא אלה האומות, הוא עתיד להיות ה' אחד, שנאמר (ג' פ' ג ט) כי אודה פון אל עמי שפה ברורה לקודם כולם בשם ה', ונאמר (טל' י ט) ביום הוא יהיה ה' אחד ושמו אחר', מ. ואמר לו זו זאת בנוו למשחן, שלא יטעב מפני שעבור בני ישראל, שהרי לעתיד לאחר אורך הגלות יהיה ה' אחד. מא. הודה ושיבח על גלי

לא. שימוש אוינו אליו לעובדו בדרך של חסוד ותרמים. לב. קניון משיכה בבחמה ישנו בשני אופנים, השקוא לה ובאה אליו מרצונה, או שמכישה במקל והולכת בעל כורתה. לא. קניון המשיכה למשוך אותו לעובודת ה' באוקן של הכאה כבר התקים בנו בಗלו, שלל ידי קושי השבוד נכנע לבנוו וראה בסיתות לערב ר'ה: על פן הצלינו ובוגדים זרינון, הנה בשאוון הפלחים הצלינה, ובכחוק פקח כחוך כור נפקנות. לד. שקרב אותו אליו בזעם וחרם. לא. אחרי הרבה שנים בצער ושבוד בבחינת היכשה במקל. לא. אשר יקרא אבתם שתהיה ההתקרכות אליו יתרוך מדעתו בדרך קורא לה והוא

๕ ציוני החסידות

הוא לשוב לארץ ישראל, אז נהיה בבחינת משיכהDKRAוותה והולכת אחרים, ולא נסובל שום צער ושות הכאות אלא נל' מרצונו הטוב בלי איזה חכחה מבחן, וה' יתברך לך לפניינו ואנו אחרים. מה אין כן אם לא נשומ לבנו לשוב לארצוינו עצמו, אלא נמthin עד שיבוא המקל וכי אותנו, או תהיה המשיכה בבחינת היכשה במקל לפניינו, ונסובל כאבים ויסורים של המקל מאוביינו, עד שהם יכירו אותנו לזרע לפניינו יתברך לארץ ישראל, וזה שאנו אמורים לפני ה' יתברך משיכנו אחרין נרואה, דבריו כן, דהנה בקנית בחמה יש שני מיני משיכה, והאחד קורא אותה והיא הולכת אחריו, והשני ייכשה במקל רוצה לפניו, בכל אחד мало שני המינים הוא, דברמן הרראש במשיכת. רק החילוק באלו שני המינים הוא, דברמן הרראש דהמשיכה היא בדרך קרייה, הבעל בית הולך לפנים והבהמה אחריו. ובמין השני דהמשיכה היא בבחשת מקל, או הבהמה הולכת לפניים והbulת הבית הוא מאתריה. איזה משיכה עדיפה להבמה, ודאי המשיכה בדרך דרכ קרייה, דאן לבחמה שום כאב, מה אין כן המשיכה והיא דרכ הכא כואב לה וסובלות יסורי הכאו. כן אנחנו לפני הקורש ברוך הוא בענין קרייתנו לשוב לארץ ישראל,adam נשמע לעול הקורא אותו בשם הקדוש ברוך

לעכום בבחינת היכשה במקל כנ'יל, אבל לבני ישראל יהיה מצר החסוד בבחינת משיכה הא'. ויהי כי בענין קניון משיכה הוא שני אפניהם. ראה במשנה שכיר עה' פ' בקהלת (ג) יעת לבכורות ועת לשוחוק' ושמעתה כוה רבר נאה משמו של רבינו איש אלקים הagan ררוש, דבריו כן, דהנה בקנית בחמה יש שני מיני משיכה, והאחד קורא אותה והיא הולכת אחריו, והשני ייכשה במקל רוצה לפניו, ככל אחד мало שני המינים הוא, דברמן הרראש במשיכת. רק החילוק באלו שני המינים הוא, דברמן הרראש דהמשיכה היא בדרך קרייה, הבעל בית הולך לפנים והבהמה אחריו. ובמין השני דהמשיכה היא בבחשת מקל, או הבהמה הולכת לפניים והbulת הבית הוא מאתריה. איזה משיכה עדיפה להבמה, ודאי המשיכה בדרך דרכ קרייה, דאן לבחמה שום כאב, מה אין כן המשיכה והיא דרכ הכא כואב לה וסובלות יסורי הכאו. כן אנחנו לפני הקורש ברוך הוא בענין קרייתנו לשוב לארץ ישראל,adam נשמע לעול הקורא אותו בשם הקדוש ברוך

הו יפן
לון טרמן
ון הגדול
מג'ו ווועט
ל. הנטזען
על גדי זה
ראל' (טעה)
טי. ושבן:
רchromim
ר. יקריא
יבאר טעל
בנ' אפריה
ה אין דינם
נדול, שהיא
אל זה מובר
יעקב בדרין
היא יוען
מן הגוים
שי ושמתיים
יכנס. הום
ים ומפורדים
ה האתערת
או מעררים
דש שישפנ

היא יוען
מן הגוים
שי ושמתיים
יכנס. הום
ים ומפורדים
ה האתערת
או מעררים
דש שישפנ

זו שאנכו
קמ'ה: כהן
אורי מסטרא
לא אשתחפ
זראה. הום
ס על יראן
שבא מעד
ז לא נמאנ
הראה. גהו
ר'ם.
ירצה. גה
ירודע מה
והיא באט
לים שייחה
הה, על גז
לא על גז
דרים ומול
קנא ונוקט

וכסופה ותשיקה דלהון והשתוקקות של כל אחד ואחד, מוה נעשה הרוחניות להתקשות אין סוף בברוך הוא. וזהו מאיות כל איש אשר יזכה לבן מקחו את פרומת' (פס נג עי, כי העקר הוא מגדבת הלב והרצון וכסופה של כל אחד).

גנומצ'א שהיה מעשה בנסיבות מיוחדות לאוצרם, וגם מפשׁבָה ורץון ברווחניות להחפּשׁותה אין סוף ברוך הוא, וזהו מקומו של בצלאל במה שארף מהשׁבָה אל העשָה ועשָה קומה שלמה יט. וזהו לחשֶב מהשׁבָת לעשות בז'אב' זכפּן' (פס נ' ז), הינו שפעיל במקשׁבָה וגם בעשָה. וזה אמרו קיימת רם והומר, הינו שהיינו שמי בchingנות, בנסיבות היה אמצעם ביכול וזהו בchingנת רם, ובchingנת קרצון וקרעטא היה החפּשׁות אין סוף ברוך הוא, וזהו יהומר'ין, והבן כל זה היט:

פרק ו' ניקרא

דעת שבא רשותי ניל פאן למלמדנו כל גודול בפתחורה, והוא הינו כמו שמשה לא היה נשען לדיבור עם נשכינה עד שקדם קריאה, כמו כן ציריך

אָלֹגֶן, ופרש רשיי לכל קריאות ולכל דברות וצורות קדמיה קריאה, לשון כריא.

עליהם תם"ד כמנין "מקדש". כב. אם היה המלוכה ד' וכפי הרואין למלאת המשכן הרי לא נותר, ואם הייתה רבה מודאי עד שנותר הרי לא ה biopsy ישראלי כפי שדי ורואין למלאה אלא יותר מן הרואין. כג. **וזמצעות** הוא בחינת דין, וצריכים גם כן חסדים שהם בחינת התפשטות. כד. מוציאים הטוב של ישראל לנורו למשכן נהיתה בחינת התפשטות החסדים במשכן. כה. המשכן הגשמי שנעשה מהנדסה הגשמית היה בחינת עצומים, שמננו נעשה המקומות שצמצם בו הבורא את שכינתו. כג. **שלכאות** יש לדקיק, הרי כלום נתנו למשכן, גם מי שנחן מהחמת בושה או מטעמים אחרים, ומפני מה נאמר ידכנו לבר. כט. וועל' כן אמר לו הבודא מאמת כל איש אשר ידכנו לבר,

כפי נזכרת החלב היא העיקר. כת. דיא הנדרכה הגשתי, ומלאכת המשכן במעשרה. כת. מה שאמרו בגמרא (גיטין נ, י) וודע היה בצלל לצרף אותיות שנבראו בהם שמים ואוצר, היה בצדורה המעשה עם המוחשبة להיות קומה שלמה. ל. **לבאורה יש** לרודק מהו שנאמר 'לשוכן' וגם 'יעשות', כי המוחשبة והמעשה אינם ייחד, ובבארא רכינו שבעצאל ציריך את המוחשبة עם המעשה ייחד. לא. ויתוישב מה שדרדק האור החיים, שאם 'זדים' אינם יהודים, כי המעשה היה 'זדים' והרוץ היה יהודותם. א. בראשי' לכל דברות ולכל אמירות ולכל צווים קדימה קרואה, לשון חיבת, לשון שמלאכי השרת משותמים בו, שנאמר (ישעיה ו, ז) וקרוא זה אל זה, אבל לבכאי ואומות העולם

לכבוד כל איש שטרתו והביאו ונכנס כל המבוא בית ה' במלאת המשכן. וזה שיעור הכתוב, והמלאכה אשר צוה ה' לעשות במשכן הספקה להכנס בתוכה כל המלאכה שעשו בני ישראל, וגם שהותר, פירוש שהיה יותר מהצעריך, הספיק המקובל לקלב יותר מאשר על ידי נס. או על זה הדבר, והמלאכה שהביאו היה דם לא חסר ולא יתום, וגם שהיתה יותר כפי האמת והוא אמרו 'זאת חותמה', כי געשה נס ולא חותמי.

ויז' וזהו בכיוון בחינות מצאותם. כמו שאמור במדרש (סמו"ל ל)^{ה)}: אמר הקדוש ברוך הוא, לא כה שאותה סבורה לך אוני סביר, אלא עשיהם קרש בczפנן ועשירם בדרום ושםונה במערב, ולא עוד אלא שאדר ואצמאם שענינה בהן אהה על אמר.

ו-היוינו כמו שמשה לא היה ניגש. כן הוא במדרש (ויקיד' ט ע) מinc אמרו, כל תלמיד חכם שאין בו דעת

וגם יש אנשים שעכו
הוא וחכמי לחי
נאמר (סמות כ יט) לא
הינו כדי להיות בעל
ערותך עלייר, כמו שא
בעל מרה שחורה.
השלמים, שהם עברים
רוצחים באמת שום מך
לهم מדרגות גדלות
קשהם לזרק העולן
יקרסו לעלות אל ה

בסולם. ח. שהוא בינוין ג
בתוכו ערות דבר (דניטס י
מ). י. רבוי ישמעאל אמר
דרך ארץ, לעסוק בתורה ו
אמר שם יעסוק בפרנסת

משגעים חס ושלום, והוא בעלי מרה שחורה,
ומאין נמצא סדרה לכך, אם מן התורה חס
ושלום, אדרבה כתורה עוד משפט את הלב,
וילקבה זו אסרו תן' לפוך כתורה במתשעה
באב ולאבל, אם מן הפתשות, שלא פקודי ה'
ישרים ממשחין לב' (טאלט ט). אבל הענן הוא,
כי האנשים הם הרוצחים לעלות אל ה',
ונחסם געלמה מעיניהם, כי אין עזבדים את
ה' יתברך בהרבה, ויתופסים דבר שאין שיק
לهم בלי שום קוראה ורשות מן המשם.

הארם קרוצה לעלות אל ה' מפרקנה לפרקנה
בכל פרגה אריך הוא שקדמו קרייה מן
פסים ולמן לו אותו מפרקנה. פי העבדות
האמיתית לה' יתברך הוא דוקא מי שעבד את
ה' יתברך, ויאנו רוצה באמת שום פרגה,
עד שקוראן לו וכופין אותו מן הפסים על
זה, כי הוא צך קעוומי.

הנוטל מדרגות משתגעו או נופל במרה שארוה

ולגלה בעינינו ראיינו רבים מן החסידים ויושבשו

כ' ביאורי החפירות

כ' הוא צורך לעולם. ה. אם תאמד שמירה שחורה ושוגן
זה, מחמת שעסך בתורה יומר מכפי הראו. ג. כי אבל וכל
ישראל בתשעה באב נצטו על אכילות, ועל כן אין עוסקים
בתורה המשחת ומפתחת את האכילות. ז. נעלם מעיניהם
שייש לעבור את ה' בעליה כסודו, מדריגת כעולה מהדריגת

נגלת עליהן בלשון עראי וטומאה, שנאמר (מנגן ג) יקר
אל בלבם. ב. הקרייה מן השם לעלות למדריגת
העלינה, היא מה שרואה שנונת לו מדריגת זו. ג. הוא
מצד עצמו חוץ וזה לעשות נתת רוח לה' יתברך, ואני חוץ
לעצמו שום מדריגת. ד. משמים גופים אותו לכבול מדריגות.

כ' ציוני החפירות

אורסיפון - להביא עד הסיום את גודלם, על ידי זה נשתגעו.
ואמר הוא ז"ל י"ע שיש פרד זה בפני בני הrob ז"ל, ושהלו הוא אם
שמע בעצמו מרכז נחום מטהשורנאל ז"ל, ואמר הן, והיה זה
אצלם דבר יקר מאד מאד.

ו' והוא בעלי מורה שחורה. וכיין זה כתוב הגר"א (מ"ל ט ג):
הזרה שבאה על האדם הוא מהמת איזולתו, כמו שכחוב
חטאים תרדף רעה' (פס ג יט), והוא זועף על ה'. וערן ואלה'
וגו, כי אמרו זיל' (פנא קל) הבא לטהר מסיעין אותן, ולפעמים
אדם מתחילה למלוד תורה ולעשות מצות, ולאחר מכן פיש מהמת
שקהה לו מאוד לפיש שאין מסיעין לו, והזועף על ה' מה לא
סיעונו. ובאמת הוא מהמת איזולתו, והוא כי כל אדם צריך
לילך לפיש מודרגתו ולא קפוץ וכו', והוא ילק לבטח בדרכו אף
כי יסיעו, אך שזה האדם לא החihil לילך בדרכו רק לא
שישוב הדעת סילוף רוכב, והוא זועף על ה' למה לא סייעו.

ז' ולביכה זו אסרו חז"ל. הנה הוא בגמרא (עמיט ג): תנוי רבנן,
כל מזות נהגאות באבל נהגאות בחשעה באב וכי,
ואסרו לקרות בתורה בנבאים ובכתובים, ולשונות במשנה
בתלמוד ובמדרשי וכלהלות ובגדות, אבל קורא הו בא מקומות
שאינו רגיל לקרות ושונה במקומות שאינו רגיל לשנתו, וקורא
בקינות באיבר ובדברים הרעים שבירימה, ותינוקות של בית רבי
בטלן, מושם שנאמר 'פקורי ה' שרים משחתי לב'. והובאו

הרבנים להלכה (ולא פ"י מקיל ס"מ, י"ד ט"ז פ"ז ק"ט).
ו' ותופסם דבר שאין שייך לך. כתוב בכתב מצוותין
(טומאה טענ' ט טו ג): קיבליך מאת מורי ורביו חיות

נפשי הגאן הקדוש רבני אברם יהושע העשיל מאפטא, כי
לפתח חטא רובן וכל התחלות קשות, וכן כשמתיל תיכף
ויזנעו שיגשיהם. ראה עוד באמרי פנחס (פל מל): אמר

רבי נחום מטהשורנאל ז"ל בשם הבעל שם טוב,

נכלה טוביה הימנו, תדע לך שכן, צא ולמד ממשה אבי החכמה
אבי הנביאים, שהוציא ישראל ממצרים ועל ידו נעשנו כמה נסים
במקרים ונוראות על ים סוף, ועלה לשמי מרות והויר תורה
מן השם, ונתעסק במלאת המשכן, ולא נכנס לפני ולפנים
עד שקרה לו.

ז' ואינו רוצה באמת שום מדריגת. כן כתוב בצוואת הריב"ש
(פ"ז לומ' ח): ולא כוין בעבודתו ורק לעשות נתת רוח
לברור יתרוך לב ולא שיבוא למדריגת. ובתפוארת שלמה (פ"י
כל ד"ז וממך): הנה הוא גם כן בענייני עברות ה' יתברך ברוך
הוא בחינת השלימות והסתפקות, היינו שישתפק האדם במא
שנתן לו אלהים בחכמה בינה ודרעת, ויראה להסתכל בעצמו
תמיד ולפקח על כל דרכיו, ולא אמר בלבבו לאמר לעלות
במעלות הגודלים, אם כי ראה יודה רעה גודל ממן בהשגת
צדクトו, הנה הוא אך בחומו יתהלך כל הימים. אם כי מחייב
האדם לומר מתי יגינו מעשי לעמשה אבותיו, חותם ושלום אל
בכח השגתו וקדושתו לא יתרוח חיליה, אך יהיה לו מדייגו כל שילימות אתו,
יקנא לרודף אחורי חיליה, אך יהיה לו מדייגו כל יום שלא עשי גוי, שלא
עשני עבר וכוי, שלא עשי אשה.

ט' ועוד שקוראין לו וכופין אותו. ראה באמרי פנחס (פ"י ולו):
בשם הrob ז"ל, שהקפיד מאר של לאו טויה אדם עצמו
לכונה שישיג השגות עלינונות, רק יעבד בתמיות, ואם יהיה
הגון להשגה מגילה רוחה, ותפילה עשויה מהצהה, והשיג רוח בלי
קדושה. עוד אמר בשם הrob ז"ל, שזה פירוש הפסוק זיינע הילך
לדרוך ויפגע בו מלאכי אלhim, ולא שרדף הוא אחר זה, והבן.
ויזנעו שיגשיהם. ראה עוד באמרי פנחס (פל מל): אמר
רבי נחום מטהשורנאל ז"ל בשם הבעל שם טוב,
שרוב משוגעים נעשים משוגעים מהמת גאות שהיה גודלים
גדולים, ופעם אחת שלא יכולו לגמור גאותם, זיינר גודלים

שמעון בר יוחאי ולא עלה בידם (כitem נא):
אבל מהתיק רבי יצחק
במדרש ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהله
מוציא לאמר אדרם כי יזכיר מכם וגורו/
כمانן דאמר עולחה מן האפסו ושלמים מנו תזרום.
עד פאן. ודבריו סתוםין. וכרי לברא דבריחם
ונראה, רהנה כתיב (נילעט מ') ותאמיר שרה צחק
עשיה לי אליהם כל השמע יצחק לי, וגם כתיב
פסוק (ז) עיש אברהム משטה גדול ביטום הקפל
את יצחק. וידעה נורע שיצחק הוא בchein
גבורה ודין, ניאובן צרוף שם הוא אז ט'.

וגם יש אנשים שעקר עבדות שליהם לה' יתברך
הוא ויזכר לחיות בעל מזגה, ועל זה
נאמר (פמי כ' ט) לא מעלה במעלה על מזגה, כי
בינה כדי להיות בעל מעלה ומזגה, כי תגליה
ערותך עליו, כמו שאנו רואין שחש ושלום נעשו
בעל מרה שחורה. ולא בן דרך האנשים
השלמים, שהם עברים מראים לה' יתברך, ואינם
רוזאים באמת שום מזגה, ומה שאנו רואים שיש
לهم מרגשות גדלות הכל הוא על ידי פפה מהן
הশמים לצרך העולים. ונזהר הגדים בזאה, ואל
יהרסו לעלות אל הי', ונפי קרבאה עשו קרבי

๔๗ ביאורי החסידות

עשיט וצונו של מקום מלאכם נשית על ידי אחרים. ואמר
אבי, היו הרכה שעשו כובי ישמעאל לעסוק בתורה ובפרנסת
עלתה בידם, והרכה שעשו כובי שמעון בר יוחאי שלא לעסוק
בפרנסת ולא עלתה בידם. יא. מה שיינוח מקום שודחתם
של העולה והשלמים לכבוד זה.

בפולם. ח. שהוא בוין גדול, ונגאי ומוכן ערודה, כמו
בכתוב שhort דבר' (עניש ד'). ט. מלשון הכתוב (פמי ט'
) י. רבי ישמעאל אמר שצורך להנוג בדברי התורה כמנהג
דרך ארץ, לעסוק בתורה וגם בפרנסת, ורק שמעון בר יוחאי
אמר שם יעסוק בפרנסת מתי יעסוק בתורה, ובזמן ישראלי

๔๘ ציוני החסידות

(פ' מ' נ'): שמעתי בשם מורי פירוש הש"ט הרבה עשו כובי
שמעון בר יוחאי ולא עלתה בידם וכו'. והענין כי יש ב' סוג'
אנשים, א' הנוהג לנלה מהטהר, לבתו בה' שיזמן לו
בשעת ובי'. ב' הנוהג לנלה מהטהר, ושיפנה לעסוק כל ימיו בעבודת ה'
במעט עסקי ד' פרנסת, והוא יונח לאיש כל דרכיו עד רציך באומנות
יתברך, או מלאCHO גנשיות על ידי אחרים, והינו צדיק באומנות
יתהי, שדרש בש"ס זמות (ט), בא תבקוק והעמידן על א'
וכיו. מה שאנן אין מי שאינו במדירות בטחון, וודזה לעשות
כמו רבי שמעון בר יוחאי, והניח מודיגותו על פי הטען,
ומדריגנה עלינה לא השיג, ונסאר קרת مكان ומכאן. וזה
שאמרו הרבה עשו כובי שמעון בר יוחאי, גם שאינו בגדר זה,
לך לא עלתה לו. והוא גם במניד דבריו ליעקב (לט פ' ק' מ'):
הרבה עשו כובי שמעון בר יוחאי ולא עלתה בידם, הכוונה
שהיו רוצחים לעשות טיגופים כדי שיבואו למודרגת רבי שמעון
בר יוחאי, ולכך לא עלתה בידם ולא יכולן בעבורתו כן, רק
לעשות נחת רוח ליזכרו ולא שיבואו למודרגות.
וינדרגה נורע שיצחק הוא בחינת גבריה. כן הוא בזורה
(מ' ג' נ'): עפ' ד' יצחק, רכਮ כתיב (נילעט מ')
זופחד יצחק היה לי. ובודחו תדרש (ט'): יצחק ידע היה בדרוג
דגבורה דאקרי פחד יצחק.

ויאו וכן צירוף שמו הוא קץ חי. כן הוא בזורה (ט' נ' נ'):
אטנטוט: כל אהו אינון מסטרא ואתהון דאורייתא
רכילין בשכניתא, וצדיק איהו נתיל לשמאלא, קץ חי' דאייהו
' יצחק' בהפוך, כי עלמן קשיר בשמאלא - כל האותיות הן
מצד אותיות התורהiscalות במלכות שקראות שכינה, ויסוד
שקרוא צדיק הוא מקבל משמאלא, ועל כן נקרא קץ חי' שהוא
היעוץ אותיות ' יצחק' מרת הגבורה, והיסוד שקרוא חי' עולמיים
קשרו בשמאלא.

וראה בליקוטי תורה להאריז'ל (פל' ויל'): 'עקדיה' עם התיבה

שמע ותפילה, תהיה ההחלה להכין עצמו לפשטות הדברים
שהוא מחוויב בהן על פ' התורה, לומר הדיבורים בפשטו
ולשתוף נפשו עם כל ישראל עם גוף קטן וגדול ממש, ממש
באמת, ואחר כך כשיכנס יعلחו ה' יתברך מדריגא למדריג
עד רום המעלות לפי ערך נשמהו ואמתה שלל, יאתה תשמע
השם שבתק' וגוי יונח לאיש כל דרכיו אשר חדע את לבבו
כי אתה יודע לבדוק את כל כל חסלה לירדי
ובכען זה נכתוב בפרי הארץ (מג' נ'): תשובה כללית לירדי
נפשי בעסק התורה והעבורה, אשר רבים צעקים על
המחשובות זורות. והתהוות הסיבה הוא הגדלות שבhem
שמחים בעבודתם, ולא דע להם כי אם גודלות ונפלוות מהם
וכיו, וכן המהשבות זרות מפני שאינו שמח בעבודתו ורואה
בגדלות ונפלוות מני, דוחים אותו למחשבת חרוץ, ככל
מחשבה ומהשבה היכל ה' המה,ומי שרווחת לבנות במקומות
שאינו ראוי דוחין אחריו לתוך. הנה האובי, הלא ידע אינש
בנפשיה למיה יחפיצו בנגולות, באה זהה, וזה מארוי
לומר מתי אגע למשה אבוחוי, ואפילו ה' כי היה שמח מאוד
בעסק בעבודתו של עכשו, ובשבחה של מזוה וו' יוכה לאגדלה
מןנה. ואם יאמר זו וורה והו מצוה אין לו כלום, זה אינו,
והלא פושע אישר אל מלאים מצוח כרמון, אבל אינו שמח וזהה
מןנו, מה שאן אין כישישם במשיו ה' כבוד ה' לעולם.
וח' בדר' דחיות בעל מדריגנה. כתוב השפה אמר (נכטלאן מלון):
צרייך האדם להיות חרד יותר לירא בן יכבל חס שללים
רצון ה' יתברך, ולא יביא עצמו לידי נסיכון אף שיכל לזכות
למודרגה לעידי זה, שהה נקרא לזרמייהו קצ'ת, כי מי שידרא
באמת לעיבור רצון ה' יתברך מרצויה יותר בפשיטות. ובאמת כל
הגסינות מושם מאן ואכל לאו דיליה בהיות לאסתכולי כו',
והו טובות ה' יתברך. אבל שכן רצון האדם נקרו לזרמייהו
(ט) כי הרבה עשו כובי שמעון. וראה בתולדות יעקב יוסף

טובים, על כן דובר שלום לכל זרו שalom לנו וכל ישראל ובא לציון
כלעדייל, שלום על ישראל. והי ישפה גואל בב"א.

דרוש ט

בעה", דרוש לד' אדר תנין תק"ע לפ"ק, פה ק"ק פ"ב,
פרשת ויקרא

באספקטוריית המאירה (יבמות מ"ט ע"ב),
והרצון בזה שלא היה שום מלבד מבידיל
בין בין אלוקו שקיבלה משה ורבינו ע"ה
השגותו באמצעות המלאך ההוא, אדרבא
הוא דחה כל המלאכים ממוקם (כשבת
פ"ח ע"ב).

ועד"ז פרשתי מה דכתיב (שמות ב' ו') ומה נער בכמה
ו�풀תוח ותוראו את הילד והנה
נער בוכה, ופירש רשי' ותוראו שראתה
כמעמדו כל צו
משה ורבינו
בוכה, DIDRU המלאך בא אל יהושע בן
נון ואמר [אני] שר צבא ה' עתה באתי
(יהושע ר' י"ד), ואמרו במדרש (ילקוט
יהושע רמו ט"ז) רבך דחני שנאמר (שמות
ל"ג ט"ז) אם אין פניך חולכים, אתה
וזכח לדוחותני, לא כן אלא עתה באתי.
ואותו המלאך הוא מט"ט הנקר או
כמו שכחבו חוס' פרק אלו טרפות (חולין
ט' ע"א ד"ה פסוק), וכל זמן משה ורבינו
ע"ה היה נדחה מעמדו, כי הוא לא
קיבלו אפילו בפְּרוֹנוֹנָקִי (סנהדרין ל"ח ע"ב),
על כן ואתה הילד הזה שהשכניה עמו

ל' ויקרא אל משה (ויקרא א' א'). פירש
רשי' לכל הדברים קדמה
 לקריאה של חברה, לשון שמלאכי השורת
 משתחמים בו, שנאמר (ישע' ר' ג') ויקרא
 זה אל זה, אבל לנבייאי אומות העולם
 הוא נגלה בלשון טומאה, ויקר אלוקים
 אל בלעם (במדבר כ"ג ד'). ובilkoot רואני
(פרש ויקרא א' ג') מייתי' שמשה ורבינו
 ע"ה מרוב ענותנותו לא אבה לכתחזק
 ויקרא באלו', וכותב באלו' ועירא, וממותר
 דרי' שנשארה בקהלות העברי הקב"ה
 על פניו של משה ורבינו ע"ה וממנו קרן
 עור פניו. ויש לדקדק טובא, מה לשות
 חברה הוא, ומה בינו לבין ויקר. ומה ראייה
 שמלאכי השורת שקוראים זה אל זה.
 ומאי טעמא להמתרגם שמהרגים ומקבלין
 דין דין ולא פירוש קרייה ממש. גם
 מה עניות שייך אי כתוב אלף זעירא או
 רבתה, הלא לעולם נקר או ויקרא ולא ויקר.
 ומה טעם וזקא קרן עור פניו מזה.

והנה קריית החבה יבואר כפשוטו, כי
 משה ורבינו ע"ה הסתכל

hiliktutim מאמר האוכות ודתייהם. ועיין יבמות כ"ד ע"ב. א. מספר עשרה מאמרות מאמר אט
 כל חי ח'ב פל". על פי שמו"ר מ"ז ו', התנוחה פרשת כי תשא לא'. ב. בן מבואר בטנחרין
 לע"ה ע"ב. וכן נקט מrown לפקון ח"א ו' אלול דרשו א [שנ"ה ג'] ד"ה בכל צרתם, ובחי מגילה ג'
 ע"א (י' ב') ד"ה שר. ברם בתו"מ ויקרא ב' ב' ד"ה ונראה, נקט מrown שהוא מלאך אכתריא"ל. וראה
 מה שהאריך בה הגר"ג שטערן זיל בהערות שבסוף חת"ס ע"ה ויקרא עמי קל"ג. ג. שליח

יב. כן
אתר ח'
והנה
נרדכי
שם
ב' י"א
ב' איה
דוחה
טו לך
וחשב
מודדי טען
ברגום והשב
שהם טוקנא
תיה בורויים
על
משים
ודים,
על כלום על שום
ל' כן
קצת
ואך
בעמל,
ב' رب
דרש
ערבים
ב' כי
לעתם
בולם
זאוכל
זועיל
ציתית
ב' ח'א
בבנין.
ב' ד'ג
ב' יד
ב' ד"ה
זיעיש
זיעיש
זואלי

ג'נ'ו - א'ב' 515 ג'נ'ו - כ'ג'ו

א'ב' 515 ג'נ'ו

ג'נ'ו - כ'ג'ו 302

ע"א, והם נקראים מש"ה, מיטט שיד הפנימה, מיכאל שיד הגודלן.

בבחינה גורלה כל כך עד שהנער בוכה, ר"ל המלאך הנקרא נער בוכה, כי נדחה מעמדו. ומצינו בכיה במלאך הנוץ מאדם, כי כן כתיב (הושע י"ב ח) "בכה ויתהן לו, ואמרין (חולין צ"ב ע"א) מלאך בכה לפניו יעקב, וזה והנה נער בוכה.

ועוד"ן יובן שמחת הצור בחדש שמתה קוזה ממשלת המלאכים למקומה וכותב ישב וכותב זכויותיהם של ישראל לילדיה, ותו מי שנא מיתה DIDU ולידיה דלא ידע. אבל העניין הוא, כי מן זאת שמתה משה רבינו ע"ה בר ביום חזרה כוונתו להפריד משבורי בני אדם לשליטת המלאכים למקוםם להיות מליצים ופרקיליטים טובים על ישראל, וכן כתיב בנבואה דניאל י"ג (ומיכאל עומד למשעו לי) [מיכאל אחד השרים הראשוניים בא לעזרני], ומטע"ט הוא יושב וכותב זכויותיהם של ישראל (חגיגה ט"ז)

נחוור להניל, כי זה עניין קריאה, כי הקורא לאדם מבחוון שכנס אין לחרד מלאך השרת ממען ולדבר עמו ביהود כוונתו להפריד משאריו בני אדם ולהבדיקו בו בעצמו, אבל כוונתו להכניסו אצלו, אבל אם כולם עומדים לפני וקורא לאחד בשם, אין כוונתו לקוראו שהרי הוא עומד לפניו, אבל הכוונה להפריד האחים ממנו ולדבר עמו ביהוד, והיינו להפריד מלאכי

(רש"י טט). ד. עיין ילקוט רמו קס"ב: "והנה נער בוכה וכי דבר אחר המלאך שהיה כותלה עמו, שמלאך נקרא נער, שנאמר (זכריה ב' ח') רוח דבר אל הנער הלו וגוו". ועיין ברכ"ע מאמר חקור דין ח"ג פ"ה. (שער יוסף). - רעינו זה כתבuron כבר בשנת תשס"א, ונדפס מכט"ז בקובץ עז חיים ח"ז עמי לין, זול"ן שמי: "ותראהו את הילד והנה נער בוכה (שםות ב' ו). יל ולרמן, מה שאיתא ב冷漠רש [ילקוט יהושע רמו ט"ז] כי הכלאך מט"ט הוא אשר בא בימי יהושע ואמר רבנן דחני ואתה [כן] בקש לדחני וכו', והוא צמא מהה כי משה דחאו למט"ט, והוא משה היה גדול ממט"ט, וכל מקום שנאמר את היינו הטפל לו (כבר ק"מ א"ע ב'), וידעו כי מט"ט נקרא נער כמו שכתבו התוספות בפרק אלו טרפות [חולין] ס' ע"א ד"ה פסוק זה שר העולם ע"ש, ומפניו גבי מלאך לשון בכיה כמו גבי יעקב אבינו ע"ה, מי בכיה ליעקב (חולין צ"ב ע"א), והכא נמי כהאי גוננא, ותראהו את הילד, מי הטפל להו תילך, והנה נער הטפל לו, הוא נער היינו מט"ט, והוא בוכה, פירוש הנער מט"ט הוא הבוכה, על שעתייך לדחותו". ת. כ"ה בזוהר ח"ג ר"ט ע"א: "זה לא אית רשו לאשותה במשפטין שוד הפנים אלא לך דעתו דליה רמיין בשמק". ע"ג מגלה עכווקות אופן "ב". ו. לשוח"ב דניאל י"ב א', ובליקוט ישע" רמז תק"ז מוכנה "מיכאל סניגורן של ישראל", וראה אסת"ר פ"ז י"ב, זorder ח"ב רנו"ד ע"א. ג. כ"ה במגלה עכווקות אופן נ"ה: "כל זון מי משה לא היה מיכאל יכול להנaging את ישראל, נעלם שם משה עלה מיכאל, משה נוטרkon מ"יכאל שיד הגודלן".

סדר האלפא
ביתא יודע
ופסוסט ושותה
בכמה לשונות,
אין חוכיה היל
מכאן לתורה
שבעל פה עמו ביום

השרות ממן
ה. וכן ה
אל זה או
קדושה מב
עד
אמנם לו
חוות האל"ר
ב"ת ורמו
לחלומו חווה
חוז"ל (שבת
ולבי מדרש
ירושע בן
אלף בינה,
קו"ף ק"דו'
וכו'. והנה
הנושע בן
כך, דהנה
ע"א) מוכחה
מדאדר לדי'
בתאת ואמר
תורה ולא
תלמודתו
מיניה וביה
על תלמידו
מהקרבות
ותשכח. ואוי
רי"ש ריח
דאדרך
אי אפשר
עכ"פ מתח
שם"מ כי הוה
ירושע. אלן
דרשת הדrho
בן נו
ואמרתי

ינו ע"ה המכ לא זע
תתו חזד שמי' כמיהה
משה נעל משלט
ז אדר חם מלאי
ידע כי לטעו לשראא
רוחמים
והוא לא
זה יהושע
באתה.

יהה, כי כוונת הקရיאת
יכנס אין לחריד מלעט
ז אדם השרת ממון
ולדבר עמו כוונתו ביחס
עומדים כוונתו
ז, אבל ולדבר
מלאי

כותלה ע מכור קובץ עז
סמא, מה ביך דהני ציט, וכל תוספות
זון בכיה אי גונא, א בא בוכה,
זה לא עמקות ישראל", זום ימי
גוטריין

חתם

[קמ"ה ד]

דרוש ט - תק"ע

סופר

קצז

(20)

חש"ק צפע"ס, וא"ל הנגר והלא אחמול לא אמרת כן, וא"ל לא עלי דיidi כסמכת, דעל פה נמי סמרק עלי (שבט ל"א ע"א). ויש לתמונה במה סמרק עליון, הלא סדר האלפא בביתא ידווע ומפורסם, ומלהא דעכידא לגלווי, ובכמה לשונוות המזרחיים שווים הם האלפא בביתא בסידורים שלהם כמו שלנו, ואם כן לא יאמין ההפוך, ואין מכאן ראייה כלל לתורה שבעל פה.

אבל הנראהadam נניח שעסוק התורה שבבבנה מהעבודה יהיה יותר חביב מן העבודה לא ומהעשרה היא יוצרך זה על תורה שבכתב, שיאמר הפסוק כמו שהוא כתוב מבלי משים על בת, ולא תורה לב כל לעין ולהוציאו ממנו דבר או שבכתב לחדר בו, ויהיה זה יותר משמר מצותיה של תורה, זה הדבר שהחוש מכחישו, כי האומר שהتورה חביבה מהמעשה (ב"ק י"ז ע"א) הינו עסק התורה, והוא הפלפול והتورה שבעל פה והעיוון בה.

וזה אני חושב מאמר חז"ל במסכת אצל החכמים ונבראים נדרים (פ"א ע"א) דבר זה שאל שעסקים בתורה לא אבדה הארץ שפירשו הקב"ה בעצמו על מה אבדה הארץ, ויאמר ה' על עזבם את תורה אשר נתתי לפניהם ולא הילכו בה, ואמר ר' יהודה אמר רב שלא ברבו בתורה תחללה. והכוונה לעניינו, כי עסוק התורה ופלפול בה הוא האהוב ותביב יותר מן העבודה, ואם כן לא אבדה הארץ כלל, כי בכל מקום מוקטר מגוש לשם וממנה תורה (כמנחות קי"ז ע"א), ואם כן שאלו להחכמים ולנבאים על מה אבדה הארץ, שהרי עדרין הוא כאילו הכל קיים. ובאמת אצל החכמים והנבאים שהם

השות ממן שלא יהיו אמצעים ביניהם לבין ה', וכן היא הקרייה במלامي השורת זה אל זה אינו אלא שיקבל ממן תוספת קרוישה מבלעדי האחרים, שלא יקבלו זה עד שיגיע למדרגה שלהם.

אמנם להבין החילוק בין ויקרא ליקר נאמר על דרכו רמז כן, ואמור חז"ל (שבת ק"ד ע"א) אותו דודקי האידנא לבי מדרשה ואמרו מיili דאפיקו בימי יהושע בן נון לא איתמר כוותייהו, א"ב עיר אל' בינה, [ג' ד'] ג' מול דלים וכו'

קו"ף קדוש, ריש ר' שע, שי"ז ש' קר וכו'. והנה بما שאמר שאפיקו בימי יהושע בן נון לא איתמר כוותייהו ייל' כן, דהנה הש"ס פרק קמא דמגילה (ג' ע"א) מוכיח דהילמוד תורה עדיף מעבודה מודאמר ליה יהושע לשער צבא ה' על מה באת ואמר על של עתה באתי, על בטול תורה ולא על בטול תמידין, שמע מינה תלמוד תורה עדיף. והנה יש להוכיח מיניה וביה, מאל"ף בית שכולו רומו על תלמוד תורה, ואין שום רמז מהקרבנות לפי דברות הדודקי דוק ותשכח. ואעפ"י שנוכל לומר קרו"ף קרבן, ריש ריח נחוח, שי"ז שלמים וכדומה דלא כדודקי, מ"מ ההתחלה אל"ף בית אי אפשר לפרש אלא אלף לימוד, הרי עכ"פ מתחילה תחולת דינו בדברי תורה, ש"מ כי הוא עדיף, ואם כן بما נסתפק יהושע. אלא על כרחך כי הוא לא ידע דרשת הרדרקי, והיינו אפילו בימי יהושע בן נון לא איתמר כוותייהו.

ואמרתי לבאר מעשה דגו שאמר להלל גירוני על מנת שאקאים תורה שבכתב ולא שבעל פה, והלל למד עמו ביום קמא אל"ף בית וביום השני שבעל פה סדר האלפא האביבה ידווע האסוס ושווע בכמה לשונו, לא ר' חוכיה היל מקאן לתורה שבעל פה

ויקרא אל מטה וידך כי חלו מוחלט מועד למלוך.
פליטי' נס הmorph לכס לדמי כבושים
צבילים כו' נזכר עמי וכו'. וכשהם כמפרטים כי
כוי זרמי כבוד ונמה כס, עיין זמת'ס (ד'ב ויקרא
וגו') פלייט דלטוליך קפה למה כקדיס דין צב בקר
לכזב כי כבש מדיל ומוקדש יומל, ע'ב נברות
שничפר לכס טון כתגל, וחזו צבילים נזכר עמי
צמוד כוכ עיי'ס. ותקתי קפה כיון שנחכפר היה זכ
דרמי כבושים כ'ב, חבל נחלך וגרכ כחיב ללו,
ופליטי' טירלהל נס שמעו סקל, וקצת מהם כי כן
ונע'ב מותם דהכתי נטהר רוטס מהנה בטגען וטינס
כבדים לטמעט צלטס מפי בגולה, חזו טהיר נטהר
צבילים נזכר עמי', כדיזור מיוחד הלו וחזו זרמי
כבושים.

ויל' עוד זרמי פטום נפי מה כמפרטים זרמי
מליג'ה בכחות (חכמים י' ג') כי חבל רטע על
חוות נפשו, וכברטט רוזה נמלחות חוויתו נטהר
עינו כבל ומלומר וכי חיוך פנס יכול לנשות קמן
כמוני חמחי, חבל מהמת דכל חד מיטלה סודה
שולס מלג' וצלב מנע פוגס עד לו שישוע, ע'ז'
טהיר (ד'ב' ב' י' ז' ו') "זונתך" לזו זרמי' כ', וחזו
טהיר לכס זרמי כבושים רלו כמבה נדולס חתס ברק
צבילים כו' נזכר עמי, ולו'ב כמבה נדול כבש כל
חמו טלכם, וטפיר כו' זרמי כבושים.

→ 7 ויקרא. פליטי' נל דזרות וכל חמיות וכל
זוויס קדמא קרייח' נטע חזה לטון
שמלחיי כבלה מטהנישים צו טהיר (ימע' י' ג')
וקריה זה אל זה. ולו'ב מה לטון חזה יט' קרייח',
כוי כל חז' קורי לחזי'ו כמלו'ה נזכר עמו, גס
גב' מלחיי כטיה הור נטע מלון זה חבה.
ונראה צז'ב לפמ'ב זדרות מה'ס (ר' ר' ר' ר' ר'
ז' מדר זני חק'ע) וכה' דמשה רצינו לה'ב
במלקליה במלואה כבונה טלו' כו'ה כבגנו
במלמות מלון, בכלי לדריכ' דח' כמלחות כדריכ' דח'
(טמות י'ג' ט'ז') ה'ס לו' פניר קוליס וגו', וציקום
יקוטט (ר'מו ע'ז' ד'ב' כיון) על כסוק (פס' כ' י' ז')

כלבו של ה'ס יותר מכך מלחות כו', וכ'ג' מכח
כהרצ'ים כי' טכמוכ' נטער להט'ב לפי טעה
ע'י קדחת כסאלין צב'ה הכהה, כבמאות (כ'ב
ע'ז') שמן כבמאות כי' חומל צב'ה הכהה כסוק
(דריס כ'ב) ולח' נס ה'ט'נו וגו', נמל' דכת'ס מימי' ר'י
עמוקות על גודל קדחת בת'ה, וגס כמעו'ד' מימי' ר'י
לה'י על גודל קדחת ת'ה רק צלופן מהל, נמל' כל
ככל' נס מקום מה'.

ואיתא זדב' לפי להמ'ה' ה'ז'ל (מערכת ד' חות
ה') למלה ה'ג' כבמ' כבמאות (ל'ג ע'ה) כל
ה'ס ביט' צו דע'ה כה'יל' נב' נב' צ'כמ'ק צ'מי',
כבמאות ביט' צו מז'ה טנו'ה לידע ולסח'זון כה'יל'ו
ויל' י'ח כל' נגד כב'ו'ה' יט'ב, וכלי' כה'ז' (חכמים
ג'ג' ע'ג) זכמי' חלקיים רוח נב'לה, ופליט' צ'ג'מ'
(טומ' כ' ע'ז') מי שדעתו טפל' מעלה טלי'ו
כבמאות כה'יל' סקל' כה'יל' כה'יל' כה'יל' כה'יל'
טיב' צו דעתו דס'ינו עלו'ה כה'יל' נב' נב' צ'כמ'ק צ'מי'
וכקראי' טס קדינות. זה כוונת המדרת מ'ה' ש'לון
צ'ו דעת פירוש ט'לון צו עניות, ט'לון למד ט'ז'
ה'ט'ה מדר' עניות צ'ל'ה טו'ה ממ�, ט'לון נב'ה כב'ל
לכתי'ת ס'ה' ומתקוד'ת ע'י' כטול'ה וכ'ו' נס' נתקוד'ת
ע'י' כטול'ה.

ובשאני נטעי' כ'ל נפלט' כמלה כ' ר' ד'ה'ה
צ'מאות כב'ל'ז'ות (פ'ח ממער כב'ב'ה)
טהיר מ' כב'ז'ים חמל' לתלמידיו ה'ל' נס' כי' נס'
טע' כ'יט' מפ'ד ט'ל'ס ממה ט'ל' גודל מ' כ'ו',
ה'מ'רו לו' ומכ' גודל מ' בטון חמל' לכס' כב'ות. ולו'ב
ה'מ'רו כה'יל'ו ט'ה'ה נמ'רו נטע'ו לפל' ר'ט', ולח'
ט'ה'ס בע'ר'ו נל' כב'ו', וט'ל' נל' זה, וכ'ט' כ'ר'ה
ה'ר'ע ט'ל' כר'ט' ע'ז' יומל מריה נב'יל' כו'ה' צ'ב'ה
מש' (ר'ט' פ'ה'ס ד'ב' ו'ל'ב'ז'ה') נמל' ט'ל' ח'מ'ו
ת'ה ט'ל'ון צו דעת' כ'יט' מדר' ט'ע'ו'ה כ'ל', וכ'ו'
ט'ל' ג'ה'ו' נמ'ה כ'ו' צ'ל' ט'ז'ה'ה, נב'ה ט'ו'ה ממ�
ט'ה'ה' מ'ט'ה' יה'ר' מ'ג'יל' כ'ל'.

ושותה וטומך רק גנטמיות, וגלוון כה לחין בכתם מהעלה וט"כ חסור צהילית נטר ער"ז. ובגה בעין רקין בקשו ג"כ בהוכ"ה בקדוש וביטמה מטה מה רקן בצדziel שמנה סלדים יחתן צעל חי, וכחצ' כהמ"ז טורי לYL נפשו כלל מה טווען לאבב מה ליהו לטנטות עמו כודע, ומ"מ קטה לחין טרי לטחנה לזריך אלה לאתלה, וכתיון כו"כ כנ"ל דשו כתליו טלה מהדר מהתולו וויהן על ידה, חמסה מה לה יטוג ויתקרב לאבב רק טומך מלהט הניסים מלומזה בז' כו"ל כען גול.

והנה צפ' בראטה (ה' כ"ז) פירט' וייחדו צדנת כס, יט בלטן זה למן יהוי ולמן יהודה, זכה רודך גמיות ונហמו מה זכה נטה ורוד פיעס כו', וכגה מקה מלהן זבר בכתווא (חכלס ה' ז') כל שחה מהת רגלו, וקמי על חדס בראטה זכה טכל בעלי חייס סי' נחותים ציו ורטו למשול כס, ומזכ רלי' רבנן במדת חדס נרום בטנות, וכטה מפורת זכרי כמלות מה חדס בראטה מה בראיע מן בגול, על חמינה כ"ל, טברי הכל כי' ברשות, ונחטף מזה רבנן במדות חדס בטנה, אף מה מה מה קלייז מן בגול, חמאות האסיט מלומד כנ"ל.

ולפי זה יתפרק חדס כי יקליג מכם, מעומתכם שיקרייז עמו לבק"ה ט"י חמוצה וכתזוניות צהליי קוזפה, זו יויל לבקראי צחנית חדס, וזרך זה יתפרק כמה דברות (ג"ה ט"ה) כל זמן צביכם"ק קיס קרן מכפר על ישראל ועתביו שלחנו כל חדס מכפר נלוי, דיחס הדרם מהבען צעה ליכלום על שלחנו ומה וועל מה כותר חדס מצלחת נטר ולשלטן על צלוי חמויים, וע"כ מותס לאבב מהתולו על יהו, וע"ז מתשורל נזוב ולביצ' דרכיו שוקי' עכ"פ כו' צחנית חדס, צלוי זכה כי שלחנו מזבח כפרה, וכען זכה פירט ציטמה מטה כך מלהר קלה גלוון החר צפ' או (ד"ה וטס) טוי"ז. ועפ"ז יט לפרא הלה דיווח (פ"ז ט"ה) דהמר רצ' טלי דמי חילול כתם, כגון מגה לי בקילנה צבירה מאי טבמה ולה יסיניא דמי (ועיין ציטמה מטה פ' רוח ד"ה וטס כתם)

עתה צהטי, לריהם מטה רצ' דחלוי כדכתי' לחין פירט סולcis חכל מהך מהך יכול לדחותי ע"כ. גורה מטה זגדלה בתנת מטה לצעו מכתגה מליחי כבלה, וכען דרישין בירוטלמי יומל (פ"ה כ"ב) גדי עוזה יוכ"כ (ט"ז י"ז) וכל חדס מה כי' צהול מועד לרבות חותם וכחט' נכו' ודמות פיקס פיעס חדס (יחקיל ה' י') דסיעו מליחי כבלה, וכן כי' געד דכטילט' נפ' זלק (כ"ג כ"ג) כתעת יהמער לעתק גו', ומלהטן פיעס מליחי כבלה והט יטהל נכס (יטרול) מה פעל ח-ל ע"כ.

והשתתא יט לפרא כלטן מטה, דכהה צפפני חכמים מעתיק שכך רוחה כי' מטה מטה צ' פטומים כמו גדי סנה, יט לפרא דבעניון כו', מהד לכפליזו משאל צי חדס טלן יטמעו כמ"ט רצ"ז (ס"פ נטה), ו מהד לכפליזו מליחי כבלה כנ"ל, בסנס הט למ זכו לאבנת מטה רצינו, זכו למן החב' נברחות גודל רבנן, וכלהי מליחי כבלה י"ע פמ"ה ח' בסיוזר הגריז'ל (ר' צחוי, צקוזה) דרכ' ולהם [בגיהנמי מליחי כבלה וקרלה זכ' אל זכ' וטהר] לשון כפז כו' זוממר כו' כמו ומלהי] וגאות לשון מהליין זכ' זה, שמלהי כבלה בגוזים מליחים לבקניעים מטה לבז'ים לבבג'ים לבבג'ים יוטר גוזלה, וט"ט כלוי'. ל

אדם כי יקליג מכם. פירט' חדס למא גהה, מה חדס בראטהו לה קרייז מן בוגל טכל כי' צלו מה חפס כו', וכו' מן קמדרא. אך גמלים (יוק"ר פ"ג ז') מיתת בלטן טקי' הכל בראטהו, ובמפליטים בקטו זכרי מתחמת לה גול מטל מטהו וגינוי, יט לפרא לדעתי כהני', על פי מה דליתם צפחים (מ"ט ט"ז) עס כלוין להסוי ליהול צהה, ופיטטו במפליטים דביהמת כיתול הילכת צבר כו' גוד כסנלה זמיטס טכלים כו' יפה מן כתבמה יטהענא ויהגדנא לזריכו, אך כען דביהמת בכתבה מטהל ממדרגת חי למדבר חכל בעס קהאן וסיעו מי שחיו מתחנת צחנית חדס לאבב צמאנלי ולביצ' דרכיו לגדי בק"ה ולגדי גנ"ה, וכו' חי חי כתבה ט hollow